

Topyekün Saldırı, Sefaletin ve Zavallığın Yeniden Üretilmesi

POLİTİK-GÜNDEM / 3

AKP-MHP bloğu ise belediye başkanları toplantılarında İsrail'den öğrenilen yöntemin türevi olan "kırık sandalye mizansenleri" ile hasımlarını küçük düşürme düzeyindedir. AKP-MHP bloğu klikler arası mücadelede de geçerli olan Sun Tzu'nun "Başarılı saldırı, düşmanın kendisini nasıl savunacağını bilemediği saldırıdır. Başarılı savunma, düşmanın nasıl saldıracağını bilemediği savunmadır" tespitinden oldukça uzaktır.

Yeni Demokrasi

19 EYLÜL-3 EKİM 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 44 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK (S.4)

Çürümüş Düzen Sendikacılığının Tezahürü; Türk-İş

Bugün faşizme karşı mücadelede, sınıf mücadelesinin, işçi hareketinin yükseltilmesi ayrı bir önem sahiptir. Sarı olanları değil sınıf sendikaları işçilerin ekonomik mücadeleden siyasi mücadeleye adım atacakları bu mücadele içinde sınıf bilinciyle donanacakları örgütlerdir.

POLEMİK (S.8)

Patika'nın "Soyut Mutlak"ında Gizli Opportunizmi

Patika, kavrayışı oranında çelişkinin "evrensel" niteliğiyle ilgilenirken "özgül" niteliğiyle ilgilenmemeyi ise bir erdem olarak görüyor. Patika'daki bu idealizm, onu, içerisine düştüğü ya da bir şekilde ilişkilendiği somut sorunlar karşısında önce "soyut" ve "mutlak" olanı tekrar etmeye ve ardından buna uyan ya da uymayan pratiği biçimsel olarak değerlendirmeye götürüyor

FAŞİZM, HALKIN ÖFKESİNİ TESLİM ALAMAYACAĞAK!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

bir kuşatma, bir çizgi ve pasifizm
durağını dağıtma zorunluluğu

15

GENÇLİK

"kutup yıldızı" mı, felsefi düşman mı?:
susamam ve olay

16

YÜZ ÇİÇEK

bağırmanın estetiği

Partizan 92. Sayısı Çıktı!

HABER MERKEZİ- Partizan Dergisi'nin 92. sayısı "Devlet, Demokrasi ve Faşizm" konu başlıkları ile çıktı. Derginin sunu yazısı şu şekilde;

"Uzun bir aranın ardından yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Bu sayımızda, içinden geçilen dönemin zorunlu bir ihtiyacı olduğunu düşündüğümüz yoğun bir içerikle okurlarımızla buluşuyoruz. 'Devlet, demokrasi ve faşizm' başlıklarında ele aldığımız konular, sorunun tarihi ve teorik temellerini açığa çıkarmanın yanında sınıf mücadelesinin güncel ihtiyaçlarına Marksist-Leninist-Maoistler penceresinden yanıt olmayı amaçlıyor.

Ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeler, sınıflar mücadelesinde hareketli bir süreci ortaya çıkarıyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizindeki derinleşme, ekonomik, sosyal ve siyasal etkileriyle her alanda kendini gösteriyor. Bu durum uluslararası alanda, bölgesel düzeyde ve her bir ülke içerisinde farklı biçimler alarak fakat esasta aynı evrensel ilişkilerden beslenerek açığa çıkıyor. Gelişmeler siyasal alanla sınırlı kalmayıp teorik ve ideolojik alanda da mücadeleyi zorunlu kılıyor. Zira bilinir ki bu tür kaotik dönemlerde hâkim sınıfların fiziki saldırıları ideolojik saldırılarıyla kol kola ilerler. Çoğu kez ideolojik alanda elde edilen başarı veya kayıp, siyasal mücadelenin başarı ve kaybını da belirler. Bu, ideolojinin, sınıflar ve sınıf mücadelesiyile dolaysız bağının ve sınıf mücadelesinin ideolojik alanda da sürdüğü gerçeğinin doğal bir sonucudur.

Ülkemizde siyasal gündem çeşitli

başlıklar altında yoğun bir içerik taşıyor. Emperyalizmle ilişkilerin geldiği boyut, Suriye ve Rojava'da yaşanan gelişmeler ve ekonomik kriz, hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadeleye etkileriyle birlikte devletin yönetim krizini de derinleştiriyor. İşçi sınıfına yönelik yoğunlaşan sömürü, Kürt ulusal mücadelesine dönük askeri operasyonlar, kayyum atamalarıyla artan baskı politikala-

tışmaya yer bırakmayacak kadar net birtakım belirlemeleri, büyük bir 'maharetle' belirsizleştirilerek burjuva, reformist ve revizyonist görüşlere payanda yapılmaya çalışıldı. Marksist-Leninist-Maoist teorinin çok kere mahkûm ettiği bu burjuva görüşler, siyasal gelişmeler içerisinde yeni kılıklarla bir kez daha ileri sürüldü. Kendi başına ciddiye alınmayı hak etmeyen

sist-Leninist-Maoist devlet teorisini ve özelde TC devletinin niteliğini yeniden ortaya koymaya çalıştık. "Faşizm" tartışmalarında Bona-partizm, İslamî faşizm, AKP faşizmi gibi tanımlamalarla faşizmi aklayan ve onu tek partiye, lidere indirgeyen görüşleri çok yönlü olarak eleştiriye tabi tuttuk. "Demokrasi" tartışmalarında ise ufku burjuva demokrasisiyle sınırlı düşünce ve hareketlerin, demokrasi savunuculuğunun geldiği noktayı açığa çıkarmayı hedefledik.

"Marks-Weitling Tartışmasında Sınıfın Öfkesine Odaklanmak" başlıklı polemik yazımızda bu sayımızın ana konuları dışında bir konuya yer verdik. Ancak ideolojik kökenleri itibarıyla bu yazımız da söz konusu tartışmaları desteklemektedir. Gülsen Güner'in Patika Kitap tarafından yayımlanan "Bilim-Devrim-Din/Weitling-Marx Çatışması (1846)" başlıklı kitabının değerlendirmesini içeren yazımızda Güner'in Marks, Engels ve Marksizme dair çarpıtmalarının ve ileri sürdüğü argümanların kapsamlı bir eleştirisini sunduk.

Bağlantılı olduğu konularla birlikte bu sayımız reformizme, revizyonizme, liberalizme, Aydınlanmacılığa ve bir kez daha Kemalizme karşı ideolojik bir savaşı içermektedir. Sınıflar mücadelesinin bugünkü koşullarında Marksizm-Leninizm-Maoizmin proleter bayrağını yükseğe kaldırma görevi vazgeçilmez bir önem taşımaktadır. Ve bu görev ancak kolektif bir çabayla başarıya ulaşacaktır.

Bir sonraki sayımızda buluşmak umuduyla..."

rı, doğanın talanı ve tüm halkı sindirmeyi amaçlayan saldırılar bu kriz durumunun sonuçlarıdır. Tam da böylesi bir dönemde siyaset sahnesindeki gelişmeler, işçi sınıfı ve ezilenler nezdinde siyasal bir arayışı, bu arayışın yarattığı karmaşayı ve daha da önemlisi teorik-ideolojik alanda bir bulanıklaşmayı ortaya çıkarıyor.

Hâkim klikler arasındaki mücadeleye yedeklenme sonucu doğuran "demokrasi" tartışmaları bu dönemin öne çıkan başlıklarından biri oldu. Bu süreçte devletin, hâkim sınıf kliklerinin, düzen partilerinin niteliğine dair ciddi kafa karışıklıkları ve aynı zamanda bilinçli çarpıtmalarla karşı karşıya kaldık. Dahası bu yanlış teorilerin birçoğu Marksizm, devrimcilik, işçi sınıfı veya ezilenler adına ortaya sürüldü. Marksizm-Leninizm-Maoizmin en temel ve tar-

bu görüşler, Marksizm adına ileri sürüldüğü ve birçok 'sol' siyasi aktörün katkısıyla halkta etkili olduğu için burjuva düşüncesinden beslenen söz konusu yanlış fikirlere karşı ideolojik mücadelenin yükseltilmesi de bir zorunluluk halini aldı.

Bu sayımızda, ele aldığımız konular etrafında tarihi, teorik ve güncel boyutlarıyla nesnel zeminini ortaya koyduğumuz sorunlara dair kapsamlı bir irdeleme yapmaya çalıştık. Bu konulara dair son dönemde öne çıkan her bir konu ve kavrama yer vermeye, bunların özündeki ilişkiyi açığa çıkarmaya ve proleter bakış açısını sunmaya çaba harcadık. Başlıklarından da anlaşılacağı üzere yayımladığımız yazılar genel olarak devlet, demokrasi ve faşizm tartışmaları etrafında dönmektedir.

"Devlet" tartışmalarında Mark-

TOPYEKÜN SALDIRI, SEFALETİN VE ZAVALLIĞIN YENİDEN ÜRETİLMESİ

Topyekün saldırı politikası ciddi zorlukları içeren, sürdürülme koşulları oldukça zor olan bir muhtevaya sahiptir. Böylesi bir saldırı süreci kapsamlı, çok yönlü bir kampanya eşliğinde bir dönemi içerecek şekilde sınırlanmaya mahkumdur. Bu tür saldırıda hiçbir kural ve ahlak yoktur, her türlü nefret yaratacak değerler kullanılabilir, moral üstünlüğüne yol açacak her şey araçsallaştırılır, tüm ezilen toplum kesimleri bu saldırının hem hedefi hem de destek gücü olarak ele alınabilir. Hedef haline getirilenlerde her türlü ikilemi yaratacak politika devreye girer ve nihayetinde tüm bunlarla hedef haline getirilenler çöktürmeye, bir daha doğrulamayacak şekilde felç edilme-ye çalışılır.

Faşist diktatörlük yaklaşık 4 yıldır böylesi bir saldırı halindedir. Başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere, komünist ve tüm devrimci-demokratik güçler ve en geniş muhalif kesimler bu saldırı ile karşı karşıyadır. AKP-MHP faşist bloğu 96 yıldır kullanılan ve toplumun bir kesimini paralize etmeyi hedefleyen “beka sorunu” eksenli en bayağı şovenist bir kampanyayla bu süreci yürütmektedir. Eric From’un belirttiği gibi “Varsayılan bir tehdide inanmaktan doğan ruhsal sonuçlarla gerçek bir tehdidin yarattığı ruhsal etkiler(in aynı sonucu doğuracağı-ın)” bir politik iklim yaratılmaya çalışılmaktadır. “Kökü dışarda güçler” tehdidi ile toplumda yaratılan psiko-politik ruh hali, bunu yaratanların o kökü dışarda olan güçlere (kast edilen emperyalizmdir) mutlak sadakatini örtme işlevi görür. Toplum kesiminin bir kısmı bu şekilde parçalanır, endişe ve kaygı eşiği yükselttilerle politize edilir. Ancak beka sorunu sadece varsayılan ve hayali bir tehdit de değildir. Çok uluslu yapının inkarına dayalı bir rejimin olmazsa olmaz korkusu ve her dönem endişe duyacağı bir gerçektir. Buna şovenizmin çürüten etkisiyle belli bir toplumsal kesim de ikna edilir ve tehdit büyüdüğünde, gürbüzleştğinde bu toplum kesimi dolgu malzemesi haline getirilerek “topyekün” saldırı dalgası güçlü ve etkin bir şekilde uygulanmaya çalışılır.

Bu topyekün saldırının en önemli ayağı ise askeri, fiziksel, ideolo-

jik, politik imhadır. Her ne kadar bu nafile bir şey ise de “mutlak savaş” iklimi yaratılarak bunun gerçekleşeceğine toplum inandırılmaya çalışılır. Bu “mutlak savaş” iklimini destekleyecek her türlü moral desteği arayışı sürdürülür, psikolojik savaş argümanları kullanılır.

Faşist diktatörlük ve onun dümenindeki AKP-MHP bloğu gerçekte Kürt Ulusal Hareketi’ne, komünistlere, devrimcilere ve geniş toplum kesimlerine ama görünürde “yedi düvele” karşı bir “mutlak savaş” yürütme iddiasında ve görüntüsündedir.

TÜRK HAKİM SINIFLARI VE “YEDİ DÜVELLE” UŞAKLIK İLİŞKİSİ

“Yedi Düvele” karşı yürütüldüğü iddia edilen “mutlak savaş”, gerçek hedef olanların daha etkin kuşatılmaya alınması için sadece psikolojik bir argümandır. Bir güç ve gövde gösterisidir. Aksi taktirde Tayyip Erdoğan, İdlib’te yaşanan tıkanma karşısında her fırsatta “on binlerce kilometre uzaktan buraya niye geliyorsunuz” diye efelendiklerine “göçmen dalgası gelecek para vermez, yardım etmezseniz sınırları açarım” diyerek müdahale çağrısı yapıp yardım isteyerek zavallı bir politik-şizofren durumuna düşmezdi. Yine Rojava’da istediği sonuçları alamayınca ABD’nin kapısına bir kul gibi giderek “güvenli bölge” oluşturulması ve ondan hava sahası şemsiyesi-koruması istemezdi.

Suriye politikasında yaşanan tıkanma ve zavallılaştırma İdlib’in “düştü düşecek” noktasına gelmesiyle, faşist diktatörlüğün tam bir politik “garibanlık ve yetimlik” haline düşmesini getirmiştir. Soçi, Astana ve son olarak Ankara ile Rusya ve İran eksenin de çıkarları için dilenen, Ankara-Cenevre bilumum karanlık dehlizlerde AB ve ABD’den daha fazla rol için elindeki kozları kullanarak zavallılaştırılan bir git-gel hali içindedir.

Rojava’yı işgal edeceği tehditleri arasında Urfa’da ABD ile ortak bir karar-gah kurma noktasına savrulan bir hal içine düşmüştür. Ortadoğu’da ABD ve Rusya’nın oyun kuruculuğunda yer edinme didişmesi içinde, beka sorunu korkusu ile sürekli kaybedilen güç ve olanakların girdabı içinde kaybolmuştur. Tam da bu noktada Doğu Akdeniz’deki enerji mücade-

lesinde de oyun dışı kalmaya karşı diline vuran bir tehdit ve gerçekleştirilmeye gücü yetmeyeceği kaos girişimleri ile boğuşmaktadır. İşte onun “yedi düvele” mücadele dediğinin özü ve özeti budur. “Yedi düvelen” daha uygun koşullarda bir uşaklık ve iyileştirmeyi içeren dilenme halidir var olan. Çünkü onun iktisadi, sosyal koşulları ve çıkarları “yedi düvele” tatlı vurgunlar, onlarla çürümüş ve asalaklaşmış bir sömürü ağı oluşturmaya koşullanmıştır.

FAŞİZM KRİZDEN KURTULAMAYACAK, EZİLENLERİ TESLİM ALAMAYACAKTIR!

Faşist diktatörlük Kürt ulusal mücadelesini kuşatmaya yönelik hamleleri daha sıkı bir şekilde dokumaktadır. Bir yandan kayyum gibi saldırıların demokratik-legal olanaklar daraltılırken, diğer yandan T. Kürdistanı’nda savaşı tırmandırıp, Irak ve Suriye Kürdistanı’nda Kürt hareketine karşı politik-askeri kuşatma saldırısı içindedir. Bu saldırılarına hem moral desteği, hem de legal alana yeni saldırı zeminini oluşturmak için “çocukları dağa kaçırılmış analar” etiketiyle Amed HDP önünde bir oturma eylemi örgütlemiştir. Tipik bir psikolojik savaş yöntemi olarak çıkan bu eylem, medya-bakan-sanatçı-sindikacı-akademisyen desteğiyle kamuoyuna mal edilmeye çalışılmaktadır. Bu girişim kısa sürede bir komedi malzemesine dönüşmüş, “amaç dışı” unsurların da hırsıyla kullanılmasıyla sulanmıştır. İçişleri Bakanı düzeyinde HDP önünde eyleme destek girişimi ise psikolojik savaşın kendilerine zayıflık ve acizlik olarak dönmesine neden olmuştur. Diğer yandan T. Kürdistanı’nın birçok ilinde polis-asker-korucu destekli bu şaklabanlık eylemine destek yürüyüşleri gerçekleştirilerek moral desteği genişletilmeye çalışılmıştır. Tüm toplumun topyekün savaşa seferber edilmesine yönelik bu girişim, esasında yürüyen savaşta istenilen düzeyin ve başarının yakalanamadığının da bir göstergesi olmuştur. Özellikle kayyum saldırısının gündem dışına itilmesinde bu eylemlerin etkin aracı dönüştürülmek istenmesini de belirtmekte fayda var.

Türk hakim sınıflarının tüm bu yaşananların var olan politik krizi yeniden üretme niteliğinde olduğunu belirt-

mekte fayda var. Bu politik kriz iç parçalanmalarla, yeni arayışlarla tipik sonuçlar da doğurmaktadır. Eski başbakan, cumhurbaşkanı ve bakanlar düzeyinde bir parçalanma söz konusudur. AKP içinde özellikle cereyan eden bu durum, AKP’nin yönetme noktasında yaşadığı tıkanmanın boyutunu gösterme açısından önemlidir. Babacan-Gül ve Davutoğlu ekseninde gerçekleşmesi beklenen yeni siyasi oluşumlarının ne düzeyde başarı üreteceğinden bağımsız olarak ortaya çıkan tablo egemen klikler arası çatışmanın, yarılmanın göstergesidir. AKP-MHP bloğu ise belediye başkanları toplantılarında İsrail’den öğrenilen yöntemin türevi olan “kırık sandalye mizansenleri” ile hasımlarını küçük düşürme düzeyindedir. AKP-MHP bloğu klikler arası mücadelede de geçerli olan Sun Tzu’nun “Başarılı saldırı, düşmanın kendisini nasıl savunacağını bilemediği saldırıdır. Başarılı savunma, düşmanın nasıl saldıracağını bilemediği savunmadır” tespitinden oldukça uzaktır. Zira hasımları artık kendisini nasıl savunacağını daha iyi bilmekte, onlar ise düşmanın nereden saldıracağını artık kestirememektedir. AKP-MHP faşist ittifakı güç kaybetme eğiliminin tipik sonuçları ile yüz yüzedir.

Faşist diktatörlük önümüzdeki süreçte topyekün saldırı dalgasını sürdürme niyetindedir. Ancak bu saldırıların topyekün örgütlenmesine çelişkiler ve çelişkilerin geldiği düzey artık el vermemektedir. Ezilen toplumsal kesimler açık bir şekilde süreç boyunca çektilerle ancak sindirilememiştir. Ve istenilen düzeyde başarılar oluşmamıştır. Bölgesel ve ulusal düzeyde yaşanan sorunlar ve çelişkiler Türk devleti için iç açıcı değildir. Ne politik krize ne ekonomik krize çare üretemeyen, toplumsal tepkinin olabildiğince artma eğilimi gösterdiği bir süreç yaşanmaktadır. Bu gerçeklik komünistlerin yaslanması gereken bir durumdur. Daha militan bir hatta kitlelerin örgütlenmeye çalışılması, mücadelenin keskinleştirme çabası esas görevdir. Tüm saldırılar bu bilinçle ele alınmalı ve karşı koyuş hattı kurulmalıdır.

Çürümüş Düzen Sendikacılığının Tezahürü; Türk-İş

Ülkede gittikçe derinleşen ekonomik krizin varlığı artık saklanamaz hale geldi. Egemen sınıflar kriz derinleştikçe, krizin faturasını emekçilere ödetiyor. Bunun son örneği 2 yılda bir yapılan kamu emekçileri ve memurlarını ilgilendiren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) oldu. Devlet iğneden ipliğe her gün zam yaparken, söz konusu emekçiler olduğunda enflasyonun da altında sefaletle zam yapıyor. Egemenlerin tavrında şaşılacak bir şey yoktur. Sınıf karakterlerinin gereğini yerine getirip sömürüyü arttırmaktadırlar. Mesele kamu emekçileri ve memurların sözde haklarını savunan, bunun için masaya oturan Türk-İş'in uzlaşmacı teslimiyetçi tavrıdır. Devletin zam teklifini "kabul edilemez" bulup, grev kartını öne sürmesi (ki bilindik oyundur bu) ve peşinden yüzde 1 puanlık artışı kabul etmesi her şeyin itirafıdır özünde. Fakat Türk-İş'in niteliğini ifşa eden "sendika" başkanının "uzasa iş karışacaktı" demesidir. Çürüyen düzen sendikacılığının en pespaye örneğidir bu. Emekçileri ayaküstü iki dakikada satan bu sarı sendikacılığın dayandığı zeminin analizi, ona karşı mücadele etmek için de, ayrıca önem kazanmıştır.

Türk-İş'in sergilemiş olduğu tavrı sarı sendikacılıktır. Devlet sendikacılığı ya da patron sendikacılığı demek de yanlış olmaz. Egemen sınıflar işçi sınıfının haklarını budamak, ücretlerini düşürmek için her daim fırsat kollar. Ücretlerin düşürülmesi artı değer sömürsünün artırılması, kâr oranının yükseltilmesi açısından kapitalizm için yaşamsaldır. Bunun için burjuvazi her zaman zora başvuramaz. Zira zor, işçi sınıfının düzeni, devlet gerçekliğini daha iyi görmesine ve siyasal bilincinin yükselmesine neden olur. İşçi sınıfını ve mücadelesini kontrol altında tutabilmek için sarı sendikacılık en etkin araç olmaktadır. Burada ön plana çıkan bir diğer noktada işçi hareketi içinde farklılaşmaların olmasıdır. İşçi sınıfının üst kesimlerin burjuvalaşması ve alt kesimlerinin burjuvazi tarafından satın alınmasıdır. Oluşan-oluşturulan işçi aristokrasisi işçi sınıfının mücadelesini parça-

layan en önemli faktörlerdendir. Sarı sendikacılığın maddi zeminidir. Daha çok sendika ağaları olarak tanımlanan bu kesimin işçi hareketlerine yön veren, önderlik eden bir noktada bulunması, sınıf mücadelesinde burjuvazinin karşısında olmak yerine her daim işçi sınıfı adına burjuvazinin yanında yer alması anlamına gelmektedir. Nitekim Türk-İş örneğinde bu bariz biçimde görülmektedir. Lenin yoldaşın daha vurgulu ifadesiyle bunlar "burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır."

Ülkemiz sendikalarının büyük kısmı farklı söylemlere sahip olsalar da özünde aynı noktada durmaktadırlar. Onların işçi sınıfı ile bir alakaları yoktur. Devrimci sendikal mücadeleye tahammülü olmayan Türk hakim sınıfları, sendikal mücadelenin gelişmesini engellemek için her türlü saldırıyı yapmaktadır. Yasal düzenleme ile işyerlerinde sendika temsil hakkını budayarak onlarca sendikanın temsil hakkını gasp etmiş tamamıyla devlete bağlı, burjuvazinin sözünden çıkmayan, hatta genel grev lafını dahi ağzına almayan sendikalara vermiştir.

Türk-İş bu sendikaların başında gelmektedir. 1950'lerin başında bizzat işçi sınıfına önderlik ederek sınıf mücadelesinin nasıl engelleneceği noktasında deneyimli olan CIA uzmanları tarafından kurulmuştur. Sarı sendikacılık eğitimi verilmiştir. O günden bugüne Türk-İş sendikal mücadeleyi

ekonomik taleplerle sınırlamış, işçi sınıfın siyasi taleplerini hiç gündeme almamış ve sınıf mücadelesini uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir çizgiyle burjuva egemen sınıflar için sorunsuz bir hale getirmiştir. Dahası, işçi sınıfını ve mücadelesini üzerinde terör estiren 12 Eylül Cuntasını desteklemiştir. Cunta kabinesine bakan dahi göndermiştir. Bugün de Kürtlere ve emekçilere karşı sürdürülen savaşta devletin yanında hizalanarak aynı konumda olduğunu göstermektedir. Bu sebeple "ortalık karışmasın", "sıkıntı çıkmamasın" faşizm saldırılarını rahatça sürdürebilsin

diye teslimiyetçi yüzünü göstermekten dahi çekinmiyor. Aymazca şoven söylemlere başvurarak devletin bu saldırılarına, hak gaspına karşı işçilerin rızasını üretmeye çalışmaktadır.

Diğer sendikalar, Memur-Sen ve Hak-İş, farklı bir konumda değildir her ikisi de AKP "işçi bürosu" olarak çalışmaktadır. Memur-Sen'in TİS görüşmelerinde "inat edip" sorunu Hakem Kuruluna taşınması sınıf kininden değil Türk-İş'in salvosundan nemalanma, sendika üye sayısını arttırma aç gözlülüğündendir. AKP'nin her türlü baskıcı ve emek düşmanı politikalarının en büyük destekçisidirler. Zira görevleri bu politikaları emekçiler nezdinde meşrulaştırmaktır. AKP'ye taban desteği sağlamaktır.

Düzen sendikacılığı bunlarla sınırlı değildir. DİSK'in sendikal mücadele anlayışı diğerlerinden çok farklı değildir. İsmindeki "devrimci" nitelemesi ve

sol söylemlere sarılması özünde bir değişiklik yaratmıyor. Sınıf sendikacılığı yaptığına dair geniş bir kesimde yanılgılara sebep oluyor o kadar. Bu yönüyle DİSK, işçi sınıfının emekten gelen gücünü düzen içinde tutmasıyla hakim sınıflara en az Türk-İş kadar "değerli" hizmette bulunuyor.

Neoliberal politikalarla birlikte üretimin parçalanması, esnek üretim, taşeron çalıştırma gibi uygulamalarla işçi sınıfının örgütlenmesi ve örgütlenme zemini ciddi oranda zedelenmiştir. Sendikasızlaştırmanın ve var olan sendikaların işlevsizleşmesinin maddi zemini buradadır. Bu durum sarı sendikacılığın ağırlık kazanmasına neden olmaktadır. Sarı sendikalarla ekonomik taleplerini dahi elde edemeyen işçilerin sendikalara, sendikal mücadeleye, ezilen sınıf olarak birlik olmaya, dayanışmaya ve mücadele etmeye karşı güvensizlik duyması söz konusudur. Dahası proletaryanın ekonomik kurtuluşunun siyasi mücadele ile mümkün olacağı gerçeği ile sarı sendikacılık dumura uğratılmakta, proletarya bilinçli bir politikayla siyasi mücadeleden uzak tutulmaktadır. Türk-İş'in "karışıklık çıkmadan" sözlerindeki yatan korku da budur. Canhıraş çaba işçi hareketinin gelişip güçlenmesini, kendisi için sınıf olma bilincinin oluşmasını, sınıf bilinci ile iktidar perspektifli mücadeleye yönelmesini engellemek içindir.

Bugün faşizme karşı mücadelede, sınıf mücadelesinin, işçi hareketinin yükseltilmesi ayrı bir öneme sahiptir. Sarı olanları değil sınıf sendikaları işçilerin ekonomik mücadeleden siyasi mücadeleye adım atacakları, bu mücadele içinde sınıf bilinciyle donanacakları örgütlerdir. Devrimci sendikacılığın yükseltilmesi, sınıf birliğinin sağlanması, başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere ezilenlerin ortak mücadelesiyle bütünleştirilmesi elzem niteliktedir. Düzen sendikacılığı tarihinin en pespaye örneklerini sergilerken, geniş kitleler nazarında teşhir imkanı da artmıştır. Bu burjuva ajanlarına karşı devrimci mücadelenin bir parçası olarak devrimci sendikacılığın tek çıkış olduğu, bizzat pratikte aktif bir mücadele çalışmasıyla örgütlenmelidir.

Gümüşhane'de maden işçileri eylemde

HABER MERKEZİ- Gümüşhane merkeze bağlı Karamustafa Köyü'nde faaliyet gösteren kurşun, çinko ve altın madeni zenginleştirme tesisinde çalışan işçiler, ücretlerini alamadıkları için eylem yaptı. (16 Eylül)

Maden tesisinde çalışan 330 işçiden 200'ü, tesis önünde toplanarak, geçmiş aylıklarını alamamalarına tepki gösterdi. İşçiler adına açıklamada bulunan Cemalettin Şahin, ücretsiz izne ayrılmak istemediklerini ve ödenmeyen geçmişe dönük aylıklarının ödenmesini istedi.

5 AYDIR MAAŞLAR ÖDENMİYOR

Pek çok işçinin 5 aydır ücretlerini alamadığını söyleyen Şahin, "Yapılan hataların hiçbirisi işçinin suçu değildir. Buradan yetkililere sesleniyoruz; bizi görmezden gelmesinler. Kime gittiyseniz çözüm bulamadık. Bu insanlar buradan evine ekmek götürüyor, kira ödeyemiyor. Her seferinde işçiyi kapıdan atmanın peşinde. 3 aylık, 2 aylık hatta 5 aylık maaşını alamayan arkadaşlar var. İstedığımız aylıklarımızın düzenli şekilde yatması, buranın kapanmaması. Hakkımızı ve alın terimizin karşılığını istiyoruz" dedi.

Maden işçilerinden Orhan Orak da paralarını alamadıkları için işçilerin zor günler yaşadığını belirterek, "Bayburt'tan Gümüşhane'ye kaçıp gelen inek kadar değerimiz yok. Görüşmeler yaptık ama olumlu bir netice alamadık. Okul sezonu açıldı, kış yaklaşıyor. Buradaki insanlar kara kara düşünüyor" diye konuştu.

Gruptaki diğer işçiler de maaşlarının ödenmesini ve yaşanan sorunun giderilmesini talep etti. Açıklamaların ardından işçi grubu, faaliyeti durdurulan tesiste direnişe başladı.

VİP Giyim'de sendika düşmanlığı protesto edildi

KARTAL- Deriteks Sendikası, VİP Giyim'de sendikalı oldukları gerekçeyle işten atılan 15 üyesinin işe geri alınması için eylem gerçekleştirdi. Gebze Darıca'da bulunan VİP Giyim fabrikası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında sendika hakkına saygı duyulması ve işçiler üzerindeki baskıların kaldırılması istendi.

Ayrıca VİP Giyim'de Cumartesi günü çalışma olmasına rağmen, fabrikada

çalışan işçilerin eylemden etkilenmemesi "kazan patladı" bahanesiyle üretimin durdurulduğu öğrenildi.

Sendika adına basın metnini okuyan Deriteks Sendikası Genel Başkanı Musa Servi, "Yasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçiler mi suç işliyor? Yoksa onları sokağa atarak cezalandırmaya çalışan VİP Giyim mi?" diye sorarak "Neden korkuyorsunuz? İşçilerin hak ve menfaatlerini

korumak ve iyi bir çalışma ortamı istemesinden daha doğal ne olabilir? İş yerleriniz sizin olabilir ama burada çalışanlar, ter akıttıkça, bu fabrikada makineler işledikçe, size değer üreten emeğe saygı duymalısınız" açıklamasında bulundu.

Musa Servi'nin konuşması "İşçilerin üzerindeki baskı bir an önce kaldırılmalı ve atılan işçiler işlerinin başına derhal dönmelidir." sözleriyle son buldu.

Eylemde "Örgütlenme hakkımız engellenemez", "Direne direne kazanacağız", "VİP'e sendika girecek başka yolu yok", "Vip Giyim işçisi yalnız değildir", "Birlik mücadele zafer", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Sendika hakkımız engellenemez", "Atılan işçiler geri alınsın" sloganları atıldı. Basın açıklamasına Tek-Gıda İş Gebze Şube, Petrol-İş İstanbul 3 Nolu Şube, Basın İş Sendikası Genel Sekreteri, Türk-İş Bölge Temsilcisi Adnan Uyar, Kop-İş İstanbul Şube, DDSB, Partizan, Emek Partisi, EHP ve Mücadele Birliği destek verdi.

Ağustos ayında 148 işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz koşullarında işçiler daha fazla kar için güvencesiz çalışmaya mahkum ediliyor. İş cinayetlerine her gün bir yenisi ekleniyor. Türkiye genelinde her gün ortalama 5 iş cinayeti yaşanıyor. Geçtiğimiz ay 14'ü çocuk 148 kişi hayatını kaybetti. Üstelik bu rakama meslek hastalığı sonucunda ölenler dahil değil.

Ocak ayında 159, Şubat ayında 127, Mart ayında 114, Nisan ayında 153, Mayıs ayında 164, Haziran ayında

131, Temmuz ayında 178 ve Ağustos ayında 148 işçi olmak üzere, Türkiye'de 2019 yılının ilk sekiz ayında en az 1174 işçi iş cinayetine kurban gitti.

İş cinayetlerinde geçtiğimiz ayın bilançosu ağır oldu. 19 Ağustos'ta Nevşehir'de tr ile çarpışan servis minibüsünde 8 tarım işçisi ölürken 30 Ağustos'ta Mersin'de üzerinde tarım işçilerinin taşındığı meyve yüklü kamyon devrildi ve 5 işçi yaşamını yitirdi. Ağustos'ta bir çok defa sigortasız ve mevsimlik çalışan işçilerin ölüm haberleri üst üste geldi. Meydana gelen 148 iş cinayetinde ölenlerin 14'ü çocuktü. Çocuk işçi cinayetleri tarım, metal, konaklama ve belediye işkollarında gerçekleşti.

Ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, metal, enerji, madencilik ve konaklama/eglenme işkollarında gerçekleşti. Geçen aylardan farklı olarak tarımda ücretli ölümleri arttı. En fazla ölüm nedenleri sırasıyla trafik/servis kazası, ezilme/göçük, kalp krizi, elektrik çarpması, yüksekten düşme, zehirlenme/boğulma, nesne çarpması/düşmesi ve intihar. En çok iş cinayeti İstanbul, Nevşehir, Manisa, İzmir, Mersin, Antalya, Konya, Malatya, Osmaniye, Urfa ve Sivas'ta gerçekleşti.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin dikkat çektiği bir diğer konu ise meslek hastalığı nedeniyle gerçekleşen ölümler. Tamamıyla kayıtsız olan bu alanda kaç işçinin hayatını kaybettiği bilinmiyor. Oysa Dünya Çalışma Örgütü (ILO) ile Dünya Sağlık Örgütü (WHO) verilerine göre 1 iş kazası sonucu ölüm karşılığında yaklaşık 6 meslek hastalığı sonucu ölüm gerçekleşiyor.

Umut Yayımcılık: Kaypakkaya'nın fikirleri yargılanamaz!

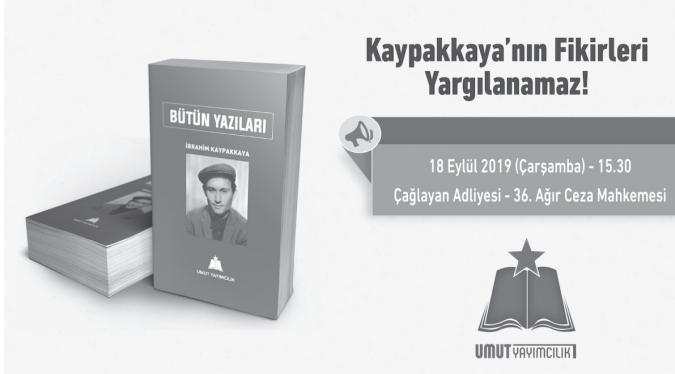
HABER MERKEZİ- İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarından oluşan "Bütün Yazıları" isimli kitabı bastıkları gerekçesiyle "örgüt propagandası" yapmakta dava açılan Umut Yayımcılık tüm devrimci-demokrat kamuoyunu davaya katılmaya çağırdı. Umut Yayımcılık'ın açıklaması şu şekilde;

"Kaypakkaya'nın fikirleri yargılanamaz!"

İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarından oluşan "Bütün Yazıları" kitabının basımını yaptığımız gerekçesiyle yayınevimize ve kitabın basımını yaptırdığımız Yön Matbaa'ya uydurma gerekçelerle dava açıldı.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede İbrahim Kaypakkaya'nın Mayıs 2018'de basımı gerçekleştirilen "Bütün Yazıları" kitabı "terör örgütü yayını" olarak gösterilmiş ve "terör örgütlerinin yayınlarını basmak ve yayınlamak" iddiasıyla yayınevimize ve çalıştığımız matbaa yetkililerinin cezalandırılması istenmişti.

Ölümünün ardından kırk altı yıl gibi bir zaman geçmiş olmasına rağmen İbrahim Kaypakkaya'nın fikirleri hâkim sınıflar nezdinde "tehlikeli" bulunmaya devam ediyor. Bilindiği gibi Kaypakkaya'ya dair her türlü görsel ve yazılı materyal devlet tarafından sis-

Kaypakkaya'nın Fikirleri Yargılanamaz!

18 Eylül 2019 (Çarşamba) - 15.30

Çağlayan Adliyesi - 36. Ağır Ceza Mahkemesi

tematik olarak yasaklanmaya, "suç" unsuru ilan edilerek yok edilmeye çalışılıyor. İbrahim Kaypakkaya'yla ilgili konuşmalar "suçu" ve "suçluyu" övücü nitelikte bulunup yargılamaya tabi tutuluyor.

İktidarın gazete, yayınevi ve internet sitesi gibi devrimci-demokrat, muhalif her türlü yayın organını susturma çabasının bir ürünü olarak toplatma,

yasak kararları ve erişim engelleri yoğunlaştırılmaktadır. Özgürlükçü Demokrasi Gazetesi ve Gün Matbaa çalışanlarına yönelik sürmekte olan dava, bugün yayınevimize ve Yön Matbaa'ya açılan dava bu sindirme politikasının bir parçasıdır. Açık ki özgür ve muhalif yayıncılık yasaklanmak ve susturulmak istenmektedir. Yayınevimiz şahsında bugün özel olarak yargılanmak ve yasaklanmak istenen İbrahim Kaypakkaya'nın fikirleridir.

Bu fikirler devlet belgelerinde de yer alan, tarihe mal olmuş fikirlerdir. Kırk altı yıl sonra bir kez daha "suçlu" ilan edilmek ve cezalandırılmak istenen '71 devrimci kopuşunun önderlerinden İbrahim Kaypakkaya ve onun komünist düşünceleridir. Tüm devrimci-demokrat kesimleri, özgür basın ve yayınevi emekçilerini iktidarın susturma ve yasaklama politikalarına karşı dayanışmayı büyütme, davayı takip etmeye ve sahiplenmeye çağırıyoruz."

Taylan Kutlar ve Hıdır Çallı'nın cenazeleri ailelerine teslim edilmiyor

HABER MERKEZİ- Dersim'in Ovacık ilçesinde 10 Temmuz'da çıkan çatışmada hayatını kaybeden Hıdır Çallı ve Taylan Kutlar'ın aileleri, cenazelerinin verilmesini istedi.

Dersim'in Ovacık ilçesinde 10 Temmuz günü çıkan çatışmada hayatını kaybeden Hıdır Çallı ve Taylan Kutlar'ın cenazelerinin ailelerine verilmemesine ilişkin aileler ve avukatları İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi. Toplantıya Halkların Demokratik Partisi (HDP) İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, Cumartesi Aileleri ile çok sayıda kişi katıldı. Açıklamanın yapıldığı salona üzerinde Çallı ve Kutlar'ın fotoğrafının bulunduğu "Cenazelerimiz teslim edilsin" pankartı asıldı.

'BİR SAVAŞ SUÇUDUR'

İktidarın bu tür politikalarla göz dağı

vererek kendini yaşatmaya çalıştığını dile getiren İHD İstanbul Yönetim Kurulu Üyesi Hüseyin Aygül "Bu uygulama ne insan haklarına ne de toplumun vicdanına sığan bir şeydir. Hiç kimse başka bir kişinin yakınına gömme hakkını engelleyemez. Bu bir savaş suçudur. Bu hak ihlalinin artık giderilmesi gerekir. Cenazeler aileler derhal verilmelidir" dedi.

'ENGEL KALDIRILSIN'

Ardından aileler adına basın açıklamasını okuyan Emrah Topaloğlu, 60 gündür Çallı ve Kutlar'ın cenazelerinin ailelerine verilmediğini hatırlatarak, şunları belirtti: "Ölüm haberinin alınmasının ardından aileler ve avukatları Malatya Adli Tıp Kurumuna giderek gerekli başvurularda bulunmuş, DNA eşleştirmeleri için örnekler vermişlerdir. Ancak aradan 1 ay geçtikten sonra kardeşlerden alınan örneklerin kullanılmayacağı-

nı ve DNA eşleştirmesi yapılması için anne ve babalardan kan alınmasını söylediler. İkinci örneklerin verilmesinin üzerinden yaklaşık bir ay geçti. Aradan geçen bu 2 ay içinde Malatya Adli Tıp Tunceli Adliyesi ve İstanbul Adli Tıp Kurumu arasında gidip geldik. Ailelerin ölüm haberine duyduğu üzüntünün üstüne bir de cenazelerini alamamanın üzüntüsü eklenmiş oldu. Aileleri ve avukatları bilgi almak için gittikleri adli tıp kurumundan sonuçların henüz çıkmadığı cevabını aldılar. Ancak farklı kanallardan konuyu sordüğümüzda Adli Tıp Kurumundan 'Sonuçlar bayramdan önce çıktı gerekli eşleşme yapıldı tekrar neden örnek istediklerini anlamadık' cevabını aldık. Bayramdan önce yapılan eşleştirme sonucu esas alınarak cenazelerin ailelerine teslim edilmesini ve defin işlemlerinin bir an önce yapılmasını önündeki engellerin kaldırılmasını talep ediyoruz."

Ümit Şimşek yaşadığı polis tacizi hakkında basın açıklaması düzenlendi

İSTANBUL- İkitelli Dersimliler Derneği üyesi Ümit Şimşek sistematik olarak yaşadığı polis baskısı ve tacizi hakkında basın açıklaması düzenledi.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın açıklamasında sözü ilk olarak şube başkanı Gülseren Yoleri aldı. OHAL süreciyle birlikte birtakım demokratik faaliyetlerin içerisinde yer alan insanların işkence, kaçırma, işbirliği ve ajanlık dayatmasına maruz kaldığını belirten Yoleri, Ümit Şimşek'e yönelik polis baskısının önünün alınmadığı takdirde, işkence ve kaçırma olayının yaşanacağını ifade etti.

Ümit Şimşek, 23 Temmuz tarihinde işe gitmek için servis beklerken, 3 kişinin ticari taksiden inerek yanına geldiğini söyledi. Gelen kişilerin kendilerini polis olarak tanıttığını kaydeden Şimşek, "Yanıma gelenler Alevi etkinliklerine katıldığımı dair evraklar gösterdiler. Gösterdikleri evraklarda sadece Alevi etkinliğine katıldığımda elimde 'İnsanca yaşamak istiyoruz' dövizini olan bir fotoğrafı" dedi.

'CAN GÜVENLİĞİM YOK'

Kendini polis olarak tanıtan kişilerle aralarında geçen konuşmaları da aktaran Şimşek, polislerin kendisine "Seni biliyoruz. Partizancısın. Seni Dersim derneklerinde ya da Munzur Çevre Derneği'ne gidince görüyoruz. Seni orada örgütleyip kandırıyorlar" dediğini belirtti. Daha sonra kendisine "Çay içelim" dendiğini söyleyen Şimşek, "Ben de yok dedim. Ayaküstü bana ajanlık teklif etmeye çalıştılar" dedi.

Her gün ayrı polisler işe giderken beni takip ediyorlar. Can güvenliğim yok" ifadelerini kullandı.

Amed'de Devletin Yeni Olmayan Şovu

2 Eylül'den beri devletin bütün televizyon ve gazetelerinden servis edilen haberlerde Amed HDP İl binası önünde oturma eylemi yapan aileleri gördük. Çocuklarının "dağa kaçırıldığını" iddia eden aileler, ellerinde evlatlarının fotoğrafı ile 2 haftayı aşkın bir zamandır oturma eylemindeler. İlk gününden itibaren AKP tarafından fazlasıyla propagandası yapılan ailelere ise kimler destek vermedi ki; tarikatlar bile gelip hutbe okudu. Ailelerden bazılarının sadece kalabalık ve kameralardan kaynaklı oraya gelip oturduğunu söylemesinin ardından saray ziyaretinden sınır ziyaretine giderken "bizi niye cepheye yolluyorlar" diyen sanatçılar bölgeye getirilip ailelerle kucaklaştırıldı. İçişleri bakan Süleyman Soylu da dahil bakanlar oturma eylemine destek verdi. Cumartesi günü çevredekilerin bu tiyatroya olan tepkisi savcılığa şikayet edildi ve aynı gün burjuva medya tarafından "HDP'ye suç duyurusu" diye haberler servis edildi.

Çocuğunu PKK'nin kaçırdığını iddia eden Hacire Akar'ın iddiası tamamen boş çıksa da şu anda HDP Amed İl Binası önünde devletin desteği ile devam eden eylem sürmektedir. Süleyman Soylu yüzlerce aileyi ikna etmeye çalıştıklarını itiraf etti. Ama en nihayetinde binlerce militanın ailesinden sadece 25 aile bu eyleme "ikna" edilmiş görünüyor. Devlet, medyası, ekonomik gücü, zor aygıtı ve her türlü olanağını kullanmasına rağmen bir fiyasko oldu. Komedi, çaresizlik içinde başlattığı tiyatroyu devam ettirmek için elinden geleni ardına koymuyor.

FAŞİZM RİYAKARLIKTIR!

Devletin inkar ve imha planının parçası olan, her "açılım" süreci öncesi veya sonrası (2004, 2009, 2014) eskiyi unutturmak ve kendini meşrulaştırmak için başvurduğu "Şehit anaları eylemleri, çocuğu kaçırılan anaların eylemi" gibi taktikler bugün de farklı bir perdeden devam ettiriyor.

"Analar kutsaldır" diye haykıran faşist siyasetçiler, bu tür eylemlere destek arayışına çıkıyor; din adamı, siyasetçi, sendikacı vs. güruhunu bu eylemlere destek için yönlendirerek kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Devlet tarafından ise bu durum, esasta her zaman Kürt legal partilerinin tecrit edilmesine, baskı altına alınmasına, yeni saldırıların zeminin oluşturulmasına dönüştürülecek şekilde ele alınıyor. Bu şekilde şovenizm bayrağı bir kampan-

ya şeklinde "içerden olan kesimlerin yakınları" üzerinden dalgalandırılıyor.

Devrimci, demokrat kesimlere ve bir bütün Kürt ulusuna ve ezilen milliyet ve inançlara yönelik katliam, imha, inkar, gözaltında kaybetme, işkence ile katletme gibi siyasi bir geleneğe sahip olan faşist diktatörlüğün bugün HDP önünde gerçekleşen "eylem" yaklaşımı ve hesapları tam da faşist niteliğine uygundur. Yıllarca Galatasaray Lisesi önünde çocuklarını arayan anaları yerlerde sürükleyip copluyan devletin, şimdi de "analar kutsaldır" çığırkanlığı yapması, sınıfsal-siyasal konumlanışının altının kalınca çizilmesidir. Eylem, halihazırda devam ederken T. Kürdistanı'nda bir rutin haline gelen zırhlı araçlarla katletmenin örneklerinin yaşanması faşist geleneğin kararlılık kazanmasıdır.

PSİKOLOJİK SAVAŞIN "PEJMURDE"LEŞMESİ

Amed HDP önünde gerilla ailelerinin

gerçekleştirdiği eylem hiç kuşkusuz başarısız olan, olmaya mahkum olan bir devlet projesidir. Geçmişte de kıskırtmayı körüklemek, Kürtler üzerindeki baskıyı arttırmayı amaçlayan bu tür eylemler yapılmıştır. Ancak bu defa gerçekleşen eylemin, kesin bir politik krizle klikler arası mücadelenin derinleştiği, AKP içindeki ayrışma ve parçalanmanın gündeme daha fazla girdiği ve faşizmin askeri başarı hikayeleri yazdığı ortamda

gerçekleşiyor olması söz konusudur. Bu durum devletin "PKK'ye en kötü dönemini yaşatıyoruz, sokağa çıkma kabiliyetini kaybettiği, kitle desteğini yitirdiği bir zamandan geçiyoruz" propagandasının yoğun yapılmasıyla birleşmiştir. Böylesi bir dönemde yaklaşık 25 aile ile gerçekleşen bu eylem, kayyum saldırısına verilen psikolojik bir destek amacı taşımaktadır. Ancak her yönüyle devletin, AKP-MHP kliğinin ne kadar zayıf ve çaresiz hale geldiğinin de göstergesidir. Zira HDP önünde bir eyleme İçişleri Bakanı düzeyinde katılım göstermesi, devletin, meşruiyet krizi içinde debelendiğinin ve AKP-MHP faşist bloğunun yaşadığı sıkışıklığın göstergesi olabilir.

HDP'ye yönelik kuşatma operasyonunun bir parçası olan bu eylem, hiç kuşkusuz beklenen etkiyi göstermemiştir. Genel kamuoyunda alıcısı olmayan, devletin işlediği suçların daha güçlü sorgulanmasına zemin sunan bir kıyaslama durumu ya-

ratmıştır. HDP önündeki soytarılık, AKP-MHP-Vatan Partisi'nin gündemde tutmaya çalıştığı, bu gerici-faşist kesimlerin destekçilerinin ötesinde kamuoyu desteği bulmayan bir boğulma içindedir.

Ancak HDP'ye dönük diz çöktürme ve çökertme planları hız kesmeyecektir. Bu türden eylemlerin yarattığı iklimde tutuklama saldırıları, PKK eylemleriyle HDP'nin hedef gösterilmesi daha

pervasız bir hal almıştır. HDP'nin kapatılması tartışması yeniden gündeme gelmiş, klişe olan "terörle aranıza mesafe koyun, kınayın" ajitasyonu daha güçlü yapılar hale gelmiştir. Bunun yanında milletvekilleri, belediye başkanları, il yöneticileri devlet tarafından daha güçlü şekilde hedef tahtasına oturtulmaktadır. Amed HDP önündeki eylem, belirtmek gerekir ki devletin topyekûn saldırısının bir parçasıdır. Ancak bu eylem devletin saldırılarını içerisindeki en zayıf, en soytarıca ve hiç kuşkusuz en alçakça olandır. İstenilen politik amaç elde edilemediği gibi, eyleme

katılanların bir kısmının yalan ve hileleri açığa çıktıkça eylemin etkisi ve ciddiyeti daha fazla aşınmaktadır.

Bu ve türevleri olan psikolojik savaş aygıtları bir süre boyunca kullanılacaktır. Hiç kuşkusuz demokrat, devrimci ve yurtsever çevre bu girişimlere karşı deneyimlidir ve bilinçlidir. Ancak bu psikolojik savaş argümanlarının devletin topyekûn saldırısının bir parçası olduğu kavranmalıdır.

HDP üzerindeki oluşturulmak istenen baskı; devletin sindirme politikası olarak ele alınmalıdır. Bu süreçte HDP daha güçlü sahiplenilmeli, dayanışma en üst düzeye çıkarılmalıdır. Özellikle şovenist dalgayı en güçlü şekilde kırmak, HDP ile dayanışmayı güçlendirilmeli, kayyum saldırısı başta olmak üzere demokratik haklara yönelik gasplar ön plana çıkarılmalıdır. Bu dönem, saldırılar ancak dayanışma ve eylemsel süreç ile püskürtülebilir.

Patika'nın "Soyut Mutlak"ında Gizli Oportünizmi

14 Ağustos 2019 tarihinde yayımladığımız "Patika'da Küçülen İdeoloji; Büyüyen ise Yaygaracılıktır" başlıklı yazımıza, Gazete Patika tarafından 17 Ağustos 2019 tarihinde "Yeni Demokrasi'nin Sorunu İlkelerde "Ben'ci" ve Demokrasi Anlayışında "Tekçi" Olan Çizgi Sorunudur!" başlıklı bir yazıyla cevap verildi. Dostlarımız ne yazık ki eleştirilerimizi anlamaya çalışmak yerine alelacele bir yazı kaleme almayı tercih etmişler. Yeterince düşünmeden yazıldığı belli olan bu yazının kendilerini birçok yanlış savunmaya götürdüğünü; yazının agresif ve sıradan dilinin ise bu özensizliğin bir başka göstergesi olduğunu belirtelim.

Genel olarak Gazete Patika (ve aynı zeminde yükseldiği siyasi çevre) ile yürüttüğümüz polemiklerde kolektifimizin somut olgu ve olaylar içerisinde tartıştığı meselelere ve değerlendirmesini yaptığı süreçlere karşı soyut ve doğruluğu tartışılır birtakım anlayışların ezber yöntemiyle tekrarlandığına şahit oluyoruz. Marksizm-Leninizm-Maoizmin teorik ve ideolojik anlayışları çerçevesinde ele alıp tartıştığımız somut süreçleri ve yine bu somut süreçler üzerinden tekrar ortaya koyduğumuz anlayış sorunlarını, Gazete Patika ısrarla somut olay ve olgulardan kopuk bir şekilde tartışmak ve "anlayışlar" dediği soyut şablonun gözeneklerinden görmek istemektedir. Gazete Patika sadece soyut kendi doğrusuyla ve buna "uyan" sonuçlarla ilgileniyor. Tartışılan sorundan bağımsız bir biçimde "anlayışlar" üzerine "sunu" ve "girizgâh" mahiyetinde o kadar çok şeyden bahsediyor ki zaten kıyasından köşesinden tartıştığı somut sorunlar görünmezleşiyor ya da sadece Patika'nın soyut dünyasından görünür hale geliyor.

Söz konusu "bol laflı" yazısında Patika, tartışmanın laf etme yarışından kurtularak "ideolojik savaşım" noktasına çekilmesinin yararlı olacağını belirtiyor. Kuşkusuz bu doğru bir tespittir ve Proletarya Partisi hem sağ tasfiyecilerle hem de Patika'yla polemiklerinde sorunu ideolojik boyutlarıyla tartışmaya özel önem vermiş, değerlendirmelerini de bu temele oturtmuştur. Dahası Patika'nın söz konusu sorunlar karşısında sergilediği "tarafsız" taraftarlığının, sınıfsal ve ideolojik yönlerine dikkat çekmiştir. Yayınlarımız dikkatle incelenirse kolektifimizin sadece bu meseleyle değil sınıf mücadelesinin birçok gündemiyle ilgili Patika ve çev-

resiyle olduğu kadar birçok burjuva, küçük burjuva ideolojik-siyasi akımla da ideolojik bir mücadele içerisinde olduğu, yürüttüğü tartışmalarda ideolojik zemine özel bir önem verdiği görülecektir. Ve bizce Patika'nın bu sorun karşısında sergilediği tutum, sınıf mücadelesinde sergilediği tutumla uyum içerisindedir; aynı ideolojik özden beslenmektedir.

Bu anlamda dostlarımızın kendilerine karşı "anlaşılmaz reaksiyon" olarak gördükleri eleştirilerimiz hiç de anlaşılmaz değildir. Eleştirilerimiz, Patika ve çevresinin dünden bugüne Proletarya Partisi'nde yaşanan sorunlara gösterdiği olumsuz katkıya da kaç-

vunma noktasına varmıştır.

Diğer şeyler bir yana son yazılarında bu ibretlik sözler Patika'ya aittir: "Bilerek veya bilinçli olarak düşmana yakalattılsa suç denmesi anlaşılır da, istemeden ve iradeleri dışında bu malzemeleri düşmanın ele geçirmesi nasıl suç oluyor?" Soruyoruz Patika ve çevresine, sağ tasfiyeciler grubun bu yönde bizim bilmediğimiz veya görmediğimiz bir açıklaması ya da resmi savunusu mu vardır? Varsa bile bu meseleyi bu biçimle savunmak Patika'ya mı düşmektedir? Bir kez daha anlatmakta yarar var: Düşmanın eline geçmesine sebep olunan malzemeler, söz konusu bölgede hizbi-

mayacak şekilde açıktır ve kaçınıklık olarak tanımlıdır. Sergilenen davranışlar pratik boyutuyla da ideolojik boyutuyla da sağ tasfiyeciler grubun suçları kapsamındadır. Sorunu bu şekilde, devrimci iddia ve tutumlar penceresinden tartışmaktan kaçınan Patika, pratiği adli bir yöntemle basitleştirmeye çalışmakta ve savunmaktadır. Pratik ne kadar "iradesiz" değilse Patika'nın savunusu da bir o kadar masum değildir. Daha biraz önce bizi "ideolojik savaşım" noktasına davet eden Patika söz konusu sağ tasfiyeciler grubun pratiklerini temellendirmek olduğunda nedense (!) ideolojik sorgulamayı bir anda unutmakta ve pratiği iradesizleştirerek savunma noktasına savrulmaktadır.

Yazılarının çeşitli yerlerinde bazen si-temkâr bazen agresif bir üslup ve sorular eşliğinde kendilerinin iki kesime de aynı yaklaşımı sergilediğini, hiçbir hesap gütmediklerini açıklama gayreti içerisinde olmuş ve "neden bizim gibi değerlendirip bizim gibi tavır almıyorsunuz?" dediğimizi iddia etmişler. Kuşkusuz bizim Patika'nın aktardığı biçimde bir beklenti ve talebimiz olmamıştır. Patika'dan ve diğer dost güçlerden beklentimiz her zaman devrimci örgütler arası hukuka uygun davranışları, sorunu çok yönlü ve somut bir biçimde ele almaları ve en önemlisi devlete ihbar pratiğine savundukları devrimci değerler adına net bir tutum geliştirmeleriydi. Bizim için söz konusu ihbar pratiğinin kesinkes mahkûm edilmesi ve devrimci değerlerin net savunusu önemli bir yerde durmaktaydı. Ki bu devrimciler ve halk saflarındaki tüm güçler için de aynı derece önem arz etmekte ve ilkesel bir yaklaşımı gerektirmekteydi. Patika ve kimi dostlarımız bu konudaki pasif tutumlarını, "taraf olmamak" şeklinde tarif ederek devrimci sorumluluklarını gerektiği gibi yerine getirmekten kaçınmışlardır. Bu tutumlarının gerçekte ne anlama geldiğini bir önceki yazımızda açıkladığımız için tekrar etmeyi gerekli görmüyoruz.

Patika, soyut anlayışlarında o kadar ileri gidiyor ve somut süreçle ilgilenmediğini bir o kadar ortaya koyuyor ki şu cümleleri sarf etmekten kendini alamıyor: "Örgüt içindeki sorunda haklı-haksız olmaları, hizip ya da darbeci olmaları veya örgüt çizgisini temsil edip etmedikleri vb. bizlerin konusu değildir. Bu örgüt içi sorundur. Kimin haklı-haksız olduğuna, kimin örgüt çizgisini temsil edip etmediğine biz karar veremeyiz, karışamayız da. Örgüt içi soruna müdahale budur

nılmaz olarak yönelmek zorundadır. Zira Proletarya Partisi, onun içinden geçtiği süreçler, ortaya çıkardığı savaş geleneği ve yarattığı değerler hiçbir gücün –en iyi tabirle– üstünkörü, keyfi itham ve değerlendirmelerine maruz bırakılamayacak kadar önemlidir. Tekrar belirtmek gerekir ki bu eleştirileri "anlamsız" bulmak yerine sorunu nasıl tartıştıklarını ve onunla nasıl ilişkilendiklerini değerlendirirlerse kendileri için daha yararlı olacaktır. Bu sayede eleştirilerimizin "yalnızca" kendilerini hedef aldığı hissiyatından ve diğer devrimci örgütler ya da örgütler platformundan haklılık ve güç devşirme acizliğinden de kurtulmuş olurlar. Geçerken belirtelim ki Patika'da vücut bulan eleştirilerimiz kuşkusuz aynı yanlışları sergileyen ya da savunan diğer dost güçlere de bir eleştiri içermektedir. Bu sorun özgülünde kolektifimizin Patika ve çevresine yönelen eleştirileri, kendilerinin soruna yanlış temelde ve ısrarla gösterdikleri "özel" ilginin bir sonucudur. Bu "özel" ilgi Patika'da öyle bir hal almıştır ki sağ tasfiyeciler grubun dahi savunmadığı, savunmadığı ya da üzerine açıktan söz söyleyemediği konuları onlar adına izah etme ve sa-

örgütlemeye çalışan kişilere, Proletarya Partisi'yle bağlarını koparıldıktan sonra askeri koşullar gereği verilen kolektifin malzemeleridir. Söz konusu kişiler tumturaklı açıklamalarına karşın tam da savaşa uzaklıklarının ve "geçici"liklerinin bir ürünü olarak bu malzemeleri koruyamamış, ilk fırsatta üstünkörü bir tutumla malzemelerden kurtulmuş ve düşmanın eline geçmesine neden olmuşlardır. Ayrıca bu malzemeler sadece kendilerine verilenleri değil kolektife ait bir depodan çaldıklarını da içermektedir. Doğrudur, akan bir trafikte yolun ortasına öylesine atlarsanız sizin iradeniz dışında (!) bir arabanın size çarpıp hayatınıza mal olması içten bile değildir. Fakat asgari bir bilinç ve deneyime sahipseniz bu yola atlama pratiğinin hayatınıza mal olacağını da bilirsiniz. Bu durumda "iradeniz dışında" cereyan eden olay hiç de iradesiz değildir. Tersine "irade dışında" görülen davranış söz konusu olaya davetiye çıkarmak anlamını taşımaktadır. Dolayısıyla söz konusu "savunu"da sağ tasfiyeciler gruba ait bir iradesizlikten bahsedilecekse bu ideolojide ve savaş karşısındaki duruşta aranmalıdır. Bunun adı hiçbir tartışmaya yer bırak-

işte.” Söz konusu sadece örgüt içi bir sorun olmakla sınırlı kalan bir süreç olsa Patika'nın bu ifadeleri bir nebze anlaşılabilir. Fakat Patika, “örgüt içi sorun” ile “örgütler arası sorunu” bir türlü ayırtmadığı için ortaya karışık anlayışlar ve her şeyi “eşitleyen” yaklaşımlar sunmaktan geri kalmıyor. Sağ tasfiyeci gruba karşı tutum sorununu tartıştığı yerin devamında bunları yazan Patika aslında sorun karşısında “ben bilmezci” bir yaklaşımla kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Eğer bu grup Proletarya Partisi'nin dışına çıkmış bir grupsa -ki öyledir- artık Patika'nın “ben bilmezci” yaklaşımının da bir hükmü kalmamıştır. Dahası “ben bilmezci” Patika'nın sağ tasfiyeci grubun izahatı ve savunusu noktasına nasıl savrulduğunu biraz önce ortaya koymuştuk. Doğallığında söz konusu tutumları halen sorunu anlamaktan ve gerçekleri tartışmaktan kaçtıklarının da göstergesidir.

Devrimci yapılar ve özellikle komünist olma iddiasındaki yapılar, diğer dost yapılarla karşı sınıfsal, ideolojik ve örgütsel kimi değerlendirmeler yaparlar. Bu, devrimin kararlı ve kararsız dostlarını ayırt etmek, dost güçlerle hangi zeminde bir araya geleceğini veya ayrışacağını ortaya çıkarmak için olduğu kadar kurulacak ilişkinin düzeyini belirlemek için de gereklidir. İki ayrı örgüt formu kazanan dost yapılar söz konusu olduğunda da savunulan teorik-ideolojik görüşlere, yapılan açıklamalara ve pratik gözlemlere vb. dayalı olarak bu yapıların sınıfsal ve ideolojik niteliği, örgütsel süreci ve durumu değerlendirilerek kimin neyi temsil ettiğine dair bir yargıya varılır. Dün bir iç sorunken bu kapsamda “yargı” ve “tutum” gerektirmeyen konular, farklı örgütsel forumlar kazanıldığı ve ayrışmanın kendisi taraflarca çeşitli şekillerle açıklandığı ve temellendirildiği için yine bu kapsamda tartışılabilir ve yargıya varılabilir bir konu haline gelir. Aksi halde örgütsel ayrılıklar sonrasında söz konusu yapılarla dair bir değerlendirme ve yargıya sahip olmamız, herkesi aynı ve eşit görmemiz gibi -ancak soyut düşünce- nin ürünü olabilecek- bir sonuç ortaya çıkardı. Söz konusu değerlendirme ve tanımlar yapılırken kuşkusuz esas olan ideolojik-siyasi hattır. Ancak söz konusu ayrışmada, Patika'nın deyişleriyle ise “haklı-haksız” olanı ayırt etmede örgütsel tüzük ve işleyiş karşısındaki tutum özel bir önem taşır. Bu bir grubun hizip mi darbe mi ya da kolektifin iradesi mi olduğunu açığa çıkarmada belirleyici bir yerde durur. Nitekim Proletarya Partisi, devrimci dost güçler arasında yaşanan ayrılıklarda bu doğru anlayışlarla hareket etmiş, şiddet politikasının karşısında durmuş ancak farklı örgütsel yapılar haline gelen dost güçleri yukarıda be-

lirlen kıstaslar temelinde ele almak ve tanımlamaktan geri durmamıştır. Hangi yapının hizbi hangisinin ise söz konusu yapıyı temsil ettiğini, o yapının esas devamcısı olduğunu ve yine bunların ideolojik-siyasi hattını değerlendirmekten çekinmemiştir. Proletarya Partisi bu tavrını Patika ve siyasi çevresi içerisinde baş gösteren ayrılıkta da göstermiş ve kurumsal ilişkilerine bu değerlendirmeler etrafında yön vermiştir.

Ancak Patika ve çevresi artık bir iç sorun olmaktan çoktan çıkmış bu meseledeki oportünist tutumunu temellendirmek için “iç sorun” a dair eleştirimizi bize karşı kullanmaya çalışmaktadır. Yığınla laf kalabalığı içerisinde kendisi de ne dediğini şaşırarak Patika tekrar tekrar “soyut ve mutlak” anlayışlara sığınarak tartışmayı bulanıklaştırmakta ve bir kez daha baltayı taş vurmaktadır. Patika'daki öyle bir uzlaşmacılıktır ki bu belirtiliklerinin peşine şunları yazma ihtiyacı duyuyor: “İyi fakat bunlar sizden koptu, başka yerden gelmedi. Sizden çıktıklarına göre, bugüne kadar harekette emekleri, çabaları, katkıları mutlaka vardır. Bu anlamda ellerinde kalan ‘değerlere’ sahip çıkma hakları da vardır. İddialarına uygun olarak hareket de hakları vardır. Hareketi kendilerinin temsil ettiğine dair iddiaları vardır, olabilir ve bundan men edilemezler.” Patika'ya sormak gerekiyor; bütün bu sıradan anlatımları içerisinde “parti, program, ilke, tüzük, işleyiş, hizip, suç” gibi kavram ve tartışmaları nereye koymaktadır? Açık ki Patika, Menşevizmin teorisini yapmaktadır. Ve bunu Maoizmin “halk içi çelişkilerin çözüm yöntemi”ne dair teorisini çarpıtarak; onu, hizipleri ve örgütsel suçları aklayan, onlara özgürlük tanıyan bir teoriye dönüştürerek yapmaktadır. Böyle bir yaklaşım, kendi gerçekliğini “evrensel” teori haline getirme konusunda pek istekli olan Patika'nın temsil ettiği örgütsel anlayış ve forma uygun olabilir. Ancak Bolşevik-Maoist parti teorisini ve onun ilkelerini benimseyen Proletarya Partisi'nin bu görüşlere prim vermek gibi bir niyeti yoktur.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, çok kere anlatmamıza rağmen Patika ve çevresine neyin iç sorun neyin ise artık bir iç sorun olmadığını bir türlü kavratamadık. Patika, çok basit bir yöntem uygulayarak; Proletarya Partisi'nin ya da çok meraklılarsa sağ tasfiyeci grubun açıklamalarına bakarak dahi hangi tarihten itibaren tartışmanın iç sorun olmaktan çıktığını ayırdına varabilir. Fakat Patika sürekli olarak bu konuyu birbirine karıştırmayı, eleştirilerin mahiyetini ısrarla anlamamayı ve “iç sorun” ile “kurumlar arası sorun” arasında mekik dokuyarak asıl tartışmayı bulanıklaştırmayı tercih

ediyor. Ve sanırım Patika da “iradesi dışında” ve istemeden bu soruna yol açıyor. Patika şöyle diyor: “Öte taraftan, iç sorun diyerek eleştirilerimize set çekmeye çalışan Yeni Demokrasi yine kendi ağızıyla ifade ederek itiraf ediyor ki, soruna müdahale etme çağrısında bulunuyor!?! ... Madem iç sorundur ve eleştirmemiz yanlıştır, neden müdahale edin çağrısında bulunuyorsun?”

Patika'nın bahsettiği “müdahale”, yaygın işlerimizin yapıldığı kurumun sağ tasfiyeci grup tarafından devlete ihbar edilmesi sonrasında kendilerine ve dost kurumlara sunduğumuz bilgi ve belgeler, bu tutuma karşı devrimci değerlerin bir gereği olarak tavır geliştirmelerine dair beklentidir. Yani söz konusu olan hizbin kendini parti dışına çıkarması, ayrı bir yapı olarak tanımlamasından sonraki dönemde gelişen bir süreçtir. Doğal olarak ne bir iç sorundur ne de bu kapsamda tartışılabilir bir konudur. Patika bilinçli veya bilinçsiz yarattığı bu karmaşayı öyle ilerletmektedir ki artık bir noktadan sonra kendini demagoji yapmaktan alıkoymamaktadır: “İyi de siz halk mısınız, size karşı yapılan ‘suç’ halka karşı yapılmış bir ‘suç’ olsun.” Biz, Patika'nın sağ tasfiyeci grubun işlediği suçları bulanıklaştırma ve gizlemek gibi bir rol üstlendiğini ve bu nedenle halk karşısında suç işlediklerini belirtirken Patika bize demagojiyle yanıt veriyor. Tartışmaya değer bir cevap değil fakat Patika'nın içine düştüğü durumu göstermesi bakımından anlamlı. Dostlarımız kendilerine yönelik “yaygaracılık” eleştirimize kızıyor olabilirler fakat hemen her şeyi birbirine karıştıran bir kavrayış ve demagojik söylemlerle bu kadar ileri gitmelerinin ne yazık ki başka bir adı da yok.

Patika'ya döne döne anlattığımız fakat bölüştürmeye dayalı oportünist ve Menşevik anlayışı nedeniyle bir türlü “anlatamadığımız” bir konu da “değerler” konusudur. Patika bu yazısında da “taş ve betondan ibaret maddi değerler” tanımlamasıyla maddi değerleri eski solcu ağızıyla konuşmayı sürdürmektedir. Patika için değerler maddenin yapısı ve kütlesine göre tanımlanan basit ve önemsiz cisimler olabilir ancak bizim için en küçüğünden en büyüğüne her türlü maddi ve manevi değer kolektif emeğin ve kolektif iradenin ürünüdürler. Bu kolektif emek ve iradeye sahip çıkmak ve onu daha da geliştirmek, bir KP'nin, kendini var eden etmenlere; emeğe, halka ve devrime karşı bir sorumluluğudur.

Patika'nın bu yazısında telaşla kendini savunduğu konuların başında sağ tasfiyeci grubun devlete ihbar pratiği karşısında takındığı tutumdur. Pa-

tika, ihbar meselesinde net ve açık tavır aldıklarını, tarafların hatalı dar yaklaşımlarını eleştiri vesilesi yaptıklarını, ihbar tavrını ilkesel ve ideolojik bir kırılma olarak değerlendirdiklerini ve özeleştirisi yapılarak düzeltilmesi “önerisinde” bulduklarını ifade etmekte ve peşine şu cümleleri eklemektedir: “Ne var ki, buna koşut olarak bu zemini doğuran sorunlu-hastalıklı yaklaşımlara ve bu yaklaşımların payına da dikkat çekmiştir.” Yine bir önceki polemik yazımızda Patika ve çevresinin ihbar konusundaki pratik ve tutumlarına yer vermiştik. Şimdi şunu sormak yerinde olacaktır: İhbar gibi bir suç karşısında söz konusu ikircikli “önerilerinizi” sunduktan sonra ne sonuç aldınız? Örneğin bir özeleştiriyi karşılaştınız mı yoksa farklı noktalara çekilerek ihbar pratiğini savunan bir tutumla mı karşılaştınız? Sonuç alamadıysanız bunu nasıl değerlendirdiniz? Ya da sizce aynı sağ tasfiyeci grup sizin bu eleştiri ve “önerilerinize”, yine size göre “pozitif” bir karşılık vermesine rağmen belli bir süre sonra kurumuza bu sefer mafyayı neden gönderdi? Sizce devlete ihbar ve mafyayla çalışmanın devrimci değerler ve devrimci kurumlar arası ilişkilerdeki adı nedir ve buna karşı tutum nasıl olmalıdır? Ve son olarak sizce özü itibarıyla bu tekerrür pratiğin temsil ettiği sınıf ve ideoloji hangisidir?

Patika'nın yazısında daha birçok hususa dair tutarlı bir mantıktan ve gerçeklerden uzak yaklaşımlar aktarmak mümkün. Fakat bunların birçoğuna daha önceki yazılarımızda yer verdiğimiz ve Patika nezdinde kısır bir döngüye dönüştürüldüğü için tekrar yer vermeyi gerekli görmedik. Ancak söz konusu polemik ve tartışmalar bir kez daha gösteriyor ki Patika'nın düşünce sistemi somut bir diyalektik üzerinden gelişmiyor. O kendi soyut “anlayışını” mutlak doğru olarak tartışılmaz bir mertebeye yerleştirdikten sonra somut olgu ve olayları ona uydurmaya çalışıyor. Patika, kavrayışı oranında çelişkinin “evrensel” niteliğiyle ilgilenirken “özgül” niteliğiyle ilgilenmeyi ise bir erdem olarak görüyor. Patika'daki bu idealizm, onu, içerisine düştüğü ya da bir şekilde ilişkilendiği somut sorunlar karşısında önce “soyut” ve “mutlak” olanı tekrar etmeye ve ardından buna uyan ya da uymayan pratiği biçimsel olarak değerlendirmeye götürüyor. Ve aslında Patika “özgül” olanla da bu şekilde ilgilenmiş oluyor: “Soyut mutlak”ın yolundan yürüyerek ve somut olanla utangaçça, kaçamak bir biçimde ilişkilenerken. Ve işte tam da somut karşısındaki bu utangaç ve kaçamak tavrı kendini ele veriyor; onu sağ tasfiyeci grubun ve işlediği suçların izahçısına, yer yer ise savunucusuna dönüştürüyor.

Devlet, Küreselleşme ve Ulus Devlet Tartışmaları Üzerine

Kapitalizmin temel işleyiş mantığı; kendini var edebilmek için sürekli yayılmak, genişlemek, yeni kaynaklara ve pazarlara ulaşmak, kapitalist olmayan üretim tarzlarını kendi ihtiyaçları doğrultusunda biçimlendirmek zorunda olan bir sistem olmasıdır.

Kapitalizmde devlet aygıtı da bu ihtiyaca göre şekillendirilir; kapitalizmin egemen sınıfı olan burjuvazinin çıkarlarını koruyacak devlet aygıtı oluşturulur. Kapitalizmin, en üst aşaması olan emperyalizme ulaşmasıyla birlikte burjuva devlet; emperyalizmin krizlerine, bu krizleri aşmak için devreye koyduğu dönemsel politikalarına ve bu politikaların çok çeşitli sonuç ve yansımalarına kadar bir dizi evreden geçer. Burjuva devlet mekanizması, tüm bu süreçlerde kendisini kapitalist-emperyalist sistemin ihtiyaçlarına göre şekillendirir. Yer yer, dönemsel politikalara göre kendine biçim verir. Örneğin 1970'lerin ortalarına kadar korumacı ve devlet müdahaleciliğinin öne çıktığı politikalar devreye konulurken; 1970'lerin ortalarından itibaren ise emperyalizmin neoliberal politikalarıyla birlikte devlet müdahaleciliği geri plana itilip sermayenin serbest dolaşımı önündeki engeller kaldırılmıştır. Burada temel olan devletin, burjuvazinin istek ve ihtiyaçlarına göre konumlandırılıp şekillendirilmesidir.

Gözden kaçırılmaması gereken nokta ise bir üretim tarzından diğerine geçişle (örneğin feodalizmden kapitalizme geçişle) devlet-egemen sınıf ilişkilerinin yönü ve biçimi değişir. Bu değişimin yanı sıra, kapitalizmin evrelerinde ise ekonominin belirleyiciliğinin esas olması ve devletin de burjuvazinin ihtiyaçlarına göre konumlanması söz konusudur. Kapitalizmin koruyuculuk ya da serbest ticaret gibi politikalarındaki kimi farklılıklar, onun ortaya çıkış zamanıyla ilgilidir. Ve kendi içinde nicel diyebileceğimiz bazı değişiklikleri barındırır. Burada önemli olan devletin özünün doğru

kavranmasıdır. Devletin özü, varlık koşulları, sistemin içinden geçtiği evrelerin niteliği doğru kavranamazsa, sistemin ideolojik-politik saldırılarına karşı da doğru konumlanılamaz. Bu saldırıların yarattığı savrulmalardan da kurtulunamaz. Sistemin kendi içindeki evreler birbirine karıştırılır, yer yer yeni bir toplumsal sisteme geçildiği, devletin niteliğinin değiştiği savunulur. Yeni kavramlar, argümanlar yaratılır. Devletin sınıfsal niteliği, özü silikleştirilir, sınıf, sömürü, sınıf mücadelesi, artı değer, işçi sınıfı vb. kavramlar kullanımdan kaldırılır ya da özünden koparılarak içi boşaltılır.

Hatta kapitalizm, emperyalizm kavramları yerine kapitalist-emperyalist sömürünün masumlaştırıp meşurlaştırarak kavramlar konulur. Tüm bu kafa karışıklığına, sistemin yarattığı ideolojik bombardıman da eklenince sınıf mücadelesinin dışına savrulmalar kaçınılmaz olur.

Bu noktada özellikle emperyalizmin 1974 krizi sonrası devreye soktuğu, -özü kazanılmış sosyal hakların gaspına; özelleştirme, talan ve sermayenin serbestçe dolaşımının önündeki engellerin kaldırılmasına ve sınırsız sömürüye dayanan- neoliberal politikalarıyla birlikte geliştirilen "küreselleşme" vb. tezler başta gelmektedir. Marksist devlet teorisinin, devletin mantığının ve sınıfsal niteliğinin de yeterince kavranamamasının ürünü

olan bu tezlerin başında "emperyalizm yeni bir aşamaya geçtiği, ulus devletin artık miadını doldurduğu, sınırların kalktığı, dünyanın da artık 'küreselleştiği', 'küresel' bir köy haline döndüğü, devletin küçüldüğü veya yok olduğu" gelmektedir.

Öncelikle diyalektik tarihsel materyalizm bize devletin sınıflı toplumların ürünü olarak ortaya çıktığını ve egemen sınıfların yönetim aygıtı olduğunu, tüm sınıflı toplumlarda -köleci, feodal, kapitalist- hakim sınıfların ihtiyaçlarına göre dizayn edildiğini öğretmektedir. Ancak kendinden önceki toplumlardan daha örgütlü ve mer-

Kapitalizmde devleti kendinden önceki toplumsal yapılardan ayıran nokta, sermayenin egemenliğinin daha belirgin olmasıdır. Önceki toplumlarda sınıf ilişkileri kendi içinde çeşitli zümrelere bölünmüş olmasından dolayı, daha karmaşık, çeşitli ilişkileri barındırırken, kapitalizmde ise sınıf ilişkileri basitleşip keskinleşmiş, burjuvazinin yönetim aygıtına dönüşmüştür. Kapitalizmin bir üst aşaması olan tekeller kapitalizme yani emperyalizme evrildiğinde ise devlet kapitalist tekellere tabi kılınmış, tekeller sermayenin devlet üzerinde egemenliği söz konusu olmuştur.

Peki adına "küreselleşme" denilen emperyalizmin neoliberal politikaları gerçekten kapitalizmin yeni bir aşaması mı? Devletin niteliği bu süreçte değişti mi? Sınırlar kalktı mı ya da devletler küçüldü mü?

Lenin emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olarak tanımlarken üretim ilişkilerinde yaşanan değişikliklere dikkat çekerek emperyalizm belirlemesi yapmıştır. Bu değişimleri ise; serbest rekabetin yerini tekellerin alması; meta ihracının

yerine sermaye ihracının öncelik kazanması; mali sermayenin sanayi ve ticaret sermayesine üstünlük kurması; serbest rekabet döneminin aksine tekellerin kurulması ile dünya pazarlarının uluslararası tekellerce bölüşülmesi ve yeryüzünün tüm alanlarının emperyalistlerce paylaşılmasının tamamlanması biçiminde belirtiyordu.

Kapitalizmin, en üst aşaması olan emperyalizme ulaşırken, Lenin'in de sıraladığı niteliksel farkların ya da benzer değişim ve sıçramaların neoliberalizmle yaşanıp yaşanmadığına bakmamız "küreselleşmenin" kapitalizmin yeni bir aşaması olup olmadığını ortaya koyacaktır.

"Küreselleşme" söyleminin ekono-

mik temelini oluşturan özünde emperyalizmin yeni uluslararası işbölümü olan neoliberal politikaların hangi ihtiyacın ürünü olarak üretildiğini ve devreye sokulduğuna göz atmamız sorunun da cevabı olacaktır.

Ortaya çıkışı ile birlikte kendi mezar kazıcısını da yaratan kapitalizm, sanayi devrimi ve makinesel büyük sanayinin gelişmesiyle proletaryayı da geliştirip biçimlendirdi. İşçi sınıfının kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olmaya başlamasıyla birlikte; birliği, bilinci, örgütlülüğü de büyümeye başlamış, sermayenin güçlü saldırı ve sömürsüne karşı savaşımı da daha örgütlü bir hâl almıştır. Özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısından 20. yüzyılın ikinci yarısına kadarki süreçte işçi sınıfı ve sömürgeleştirilen halkların direnişi sayesinde işçi sınıfı lehine önemli mevziler de kazanıldı. Kapitalizm, işçi sınıfına bir dizi tavizler vermek zorunda kaldı. Hatta Ekim Devrimi ile birlikte işçi sınıfından yana esen rüzgar, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Nazilerin ve faşizmin Sovyetler tarafından yenilgiye uğratılmasıyla daha da güçlendi. Akabinde gelişen Çin Demokratik Devrimi'nin ve Avrupa'daki demokratik ve sosyalist devrimlerin de etkisiyle sosyalizmin ve işçi sınıfının bayrağı daha da yukarı çekilmiş, sınıf mücadelesindeki güç dengeleri işçi sınıfından yana dönmüştü. Sosyalizm dalgasının önüne geçebilmek için kapitalist emperyalist ülkelerde sosyal devlet politikaları devreye konulmuş, esasını devlet müdahaleciliğinin oluşturduğu emperyalizmin Keynesyen politikaları yaşama geçirilmişti.

Neoliberalizm yanlıları ta o zamanlar demokratik ve sosyalist hareketleri hedef alırken, sosyal devlet uygulamalarını, kapitalizmin müdahaleciliğini de eleştiriyorlar. Pazarların işleyişini bozmakla suçluyor, kaybettikleri mevzileri geri almak istiyorlardı.

Emperyalizmin 1974 krizi patlak verdiğinde neoliberalizmin savunucularına da gün doğmuştu. Krizin iki nedeni olduğunu savunuyorlardı. Birincisi; işçi ve sendikal hareketlerin aşırı güç kazanması ve özel sermayenin yatırım yapmasını engellemeleri olduğunun savunuyorlardı. İkinci olarak da; müdahaleci devletin yüksek

oranlı vergiler ve sosyal harcamalarla kaynakları israf ettiğini kapitalist işletmelerin kâr marjlarını düşürdüğünü belirliyorlardı. Bunun için de devlet işçi sınıfı ve onun örgütlülüklerinin gücünü kırmalı, sermayeyi kısıtlayıcı müdahalelerden ve sosyal harcamalardan elini çekmeli, yüksek gelir gruplarından alınan vergileri azaltmalıydı.

Uluslararası komünist hareketin de gerilemiş olması ve özellikle 90'larda

SSCB'nin dağılıp sosyalizm maskesini atmasıyla birlikte, neoliberal politikalar kendisine daha güçlü bir yer açtı. Devlet aygıtı da uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirildi. Uluslararası sermayenin sınırsız ve kuralsızca dolaşımının ve sömürsünün de önü açıldı.

Görüldüğü üzere neoliberalizm, emperyalizmin konjonktüre uygun yeni saldırı politikasıydı. Ve emperyalizme özgü üretim ilişkilerinde köklü değişimden ziyade, uygun koşulların oluşmasının sonucu emperyalizmin genişletilmiş yeniden üretimi söz konusudur. Emperyalist sömürü ve talanın hem pazar boyutuyla hem de üretici güçler boyutuyla gelişip genişlediği, kuralsızlaşıp dizginsizleştiği bir süreç yaşam bulmaktadır.

Devletin niteliğinin değişip değişmediği, ulus devletin miadını doldurup doldurmadığı, sınırların kalkıp kalkmadığı konusuna gelirse; devlet her daim sınıf devletidir. Neoliberalizmde de bu işlevinin sürdürmektedir. Yeni süreçte devlet uluslararası tekellerin ihtiyaçlarına paralel, üretim ve dağıtımın düzenlenmesini, sermayenin önündeki engellerin kaldırılmasını

sağlamakla yükümlüdür. Yani devletin sınıf niteliği değişmiyor, gelişen koşullara, egemen sınıfların ve sermayenin ihtiyaçlarına paralel şekilleniyor. Bu çerçevede neoliberalizmle birlikte devletten öncelikle iç ve dış politikada uluslararası tekellerin yararına uygun olarak işlevini genişletmesi isteniyordu. Devamında ise devletin tekellerin çıkarlarına, kâr getiren tüm ekonomik faaliyetlerden el çekmesi ve kitlelerin yararına üstlendiği tüm sosyal işlevlerini tasfiye etmesi

miadını doldurduğu tartışmaların kökeninde bir yönüyle Lenin'in ortaya koyduğu kapitalizmin iki eğiliminin kavranmaması bulunurken, diğer bir neden de kapitalist emperyalist devlet aygıtının proleter devrimle yıkılma zorunluluğundan kaçınabileceği, emperyalizmin devletin yerine artık uluslar üstü güç mekanizmasına yöneldiği gibi küçük burjuva anlayış, reformist, revizyonist rüyalarından kaynaklanmaktadır.

Gerçek şu ki; 1970'ler öncesi daha sınırlı sayıda olan uluslararası tekeller bugün egemen hale geldiler diye devletin ortadan kalkmayacağı gibi kapitalist emperyalist sistemin devlet ihtiyacı da ortadan kalkmış değildir.

Her ne kadar uluslararası tekeller dev birleşme ve satın almalarla ulus devletlerle bağlarını belli oranda gevşetmiş ya da ilişkilerinin içeriğinde kimi değişimler olmuş olsa da bu ulus devletlerden vazgeçildiği anlamına gelmez. Ki ulus devletin bu ilişkilerde yetersiz kaldığı yerleri yine ulus devletler aracılığı ile oluşturdukları

IMF, DB, DTÖ, G-7, NATO vb. örgütler ile tamamlanmakta.

Emperyalizmin doğası gereği uluslararası tekeller arasındaki çelişkiler ortadan kalkmadığı gibi her daim de keskinleşmektedir. Tam da bu çelişki-den dolayı ulus devletler emperyalist dünya sisteminin devamı ve uluslararası tekellerin dünya egemenliğini kazanma mücadelesinde birbiriyle rekabete girebilmeleri için belirleyici egemenlik araçlarıdır. Ve her ulus devlet uluslararası üretim paylaşımının yeniden paylaşılması mücadelesinde vazgeçilmez siyasi güç dayanağıdır.

Kısaca devlet varlığını korurken aşınmasının, küçülmesinin, sınırların ortadan kalkmasının aksine devletin, emek cephesindeki kazanımların tasfiyesine ve uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmesi söz konusudur. Sınırların kalkması da sermayenin serbestçe dolaşımının önündeki engellerin kaldırılmasından ibarettir diyebiliriz. Yoksa kitleler ve halk lehine bir değişim söz konusu değildir.

ve sadece asgari düzeyde (zorunlu hallerde) bu işlevini sürdürmesi isteniyordu. Devlet de buna göre konumlanmış durumdadır.

Ulus devlet üretimin ve toplumsal yaşamın kapitalizme özgü örgütleniş biçimidir. Kapitalizmin gelişiminin ilk evresinde, belirli sınırlar içinde pazarı bütünleştirme ihtiyaç ve amacıyla ortaya çıkmıştır. Ancak kapitalizmin kendi içinde de ulus devlet konusunda birbiriyle mücadele içinde olan iki eğilim bulunmaktadır. Lenin bu çelişkiyi "kapitalizm, gelişmesinde, ulusal sorunda iki tarihi eğilim göstermiştir. İlk eğilim, ulusal yaşamın ve ulusal hareketlerin uyanması, ulusal baskıya karşı mücadele, ulus devletlerin oluşması, ikinci eğilim ise ulusların arasındaki değişik ilişkilerin artıp gelişmesi ve ulusal bariyerlerin kaldırılması; sermayenin, özellikle ekonomik yaşamın, politikanın, bilimin vb. uluslararası birliğinin oluşması. Her iki eğilim, kapitalizmin evrensel bir yasasıdır. İlkinde gelişmesinin başlangıcından itibaren ağır basan, ikincisinde ise olgunlaşmış, sosyalist topluma dönüşürülmesine doğru yol alan kapitalizmin niteliği görülüyor" diyor.

Bugün ulus devletin işlevsizleştiği,

BİR KUŞATMA, BİR ÇİZGİ VE PASİFİZM

Faşist Kemalist diktatörlük 96 yıldan beri başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen tüm ulusların ve azınlık milliyetlerin ulusal haklarını, kültürünü ve tarihini inkâr ederek yok saymıştır. Dönemin TBMM Başkanı Abdülhalik Renda (1925) ile başlayıp Abidin Özmen (1935) ile devam eden ve günümüze gelen süreçte, içeriği ve “çözüm”e dair önerileriyle devlet ve devamlılığı noktasında bugünkü benzerleriyle neredeyse birebir örtüşen raporlar hazırlanmıştır. İnkâr ve yok sayma günümüze kadar devam etmiş, “çözüm” iskân politikalarına eşlik eden askeri tedbirler de aranmıştır. Devamında o günün “Terörle Mücadele Yasası” işlevi gören Takriri Sükûn ve Mecburi İskân Kanunları, Şark İslahat Planları ile Türk ulus-devleti ve sömürü düzeyine karşıt her itiraz ve isyan devlet şiddeti ile bastırılmıştır.

Emperyalist-kapitalist sistemin yarı sömürgesi olan faşist Kemalist diktatörlük, doğası gereği devasa boyuttaki toplumsal ve siyasal sorunları “çözmeye” çalıştığı her adımında sorunları daha da büyütürken ulusal ve sınıfsal çelişkilerin keskinleşmesinin önüne geçememiştir. Bu açmazda devlet, varlığını sürdürebilmek adına, toplumsal muhalefeti kitleler içerisinde kök salıp büyümeden engelleyerek kendisi için tehdit olmaktan çıkarma eğiliminde olmuştur.

Sermayenin iktidardaki temsilcileri olan klikler değişse de bu faşist nitelik değişmemiştir. Bu değişmezlik nedeniyledir ki her türlü ırkçı, şoven saldırı politikası hükümetlerle açıklanabilecek özel bir tercih olmamıştır. Faşizmin “demokrasi” maskesi niteliğindeki parlamento gibi kurumların biçimsel varlığı ya da “olağan” ve “olağanüstü” dönemler faşizmin amaç ve niteliğinde sapmaya neden olmamıştır. Saldırıları yeni kılıklarla sürekli devam ettirilmiştir.

Kürtlerin haklı ulusal demokratik talepleri ve bu temelde ulusal müca-

delesine engel olamayan devlet, söz konusu haklara yönelik kısıntı düzeyinde tavizler vermiş ancak “tam hak eşitliği” eğiliminin güçlenme korkusu yaşadığı her durumda beka sorunu tanımlı yapmıştır. Kürt ulusunun sistemde reform niteliğindeki taleplerine dahi tahammül gösteremeyen ve bunu yönetme kabiliyetinde olmayan bir devlet gerçeği, birçok deneyimle de sabit olmak üzere karşımızda durmaktadır. Bu gerçeklik nedeniyle günümüzde de Kürtlerin ulusal demokratik direnişini bastırma, direnişin kazanımlarını tasfiye etmek ve teslim almak amacıyla saldırılar boyutlanmış ve topyekûn bir saldırıya dönüşmüştür. HDP’ye yönelik legal-demokratik siyaset hakkını yok sayan saldırılar ve kayyum politikası bu tasfiye saldırısının en son örnekleri olmuştur.

REFORMİZMİN DİLİ; SİVİL İTAATSIZLIK...

Yaşanan topyekûn faşist saldırıya karşı Kürt Ulusal Hareketi ve HDP ile en güçlü ve ortak mücadele zemini yaratmak süreç açısından hayatidir. Kayyum saldırısı, tutuklamalar, gerilla mücadelesine yönelik imha saldırısı, Irak ve Suriye Kürdistanı’na yönelik işgal ve askeri saldırıya karşı durmaksızın hareket etmek, tavır koymak ve tüm eylem biçimlerini devreye sokarak direniş geliştirmek en başta komünistlerin görevidir. Bu şovenizmle etkin ve güçlü mücadele anlamına da gelmektedir. Kürtlerin her kazanımı şovenizme vurulan darbe olurken demokratik hakların gaspı karşısında gösterilen pasif tutum şovenizmin daha da gürbüzleşmesi ve faşizmin güç devşirmesi anlamına gelmektedir. Komünistlerin bir diğer görevi ise dostluk temelinde Kürt Ulusal Hareketi’ne uyarı ve eleştirilerini ortaya koymak, genel siyasi çizgilerindeki yanlışlara yönelik durmaksızın ideolojik mücadele yürütmektir. Bu, dar örgütsel hesapların değil Kürt ulusunun özgürleşmesinin ve Kürt halkına karşı sorumluluğun bir sonucudur ve devrimci müca-

Yaşanan topyekûn faşist saldırıya karşı Kürt Ulusal Hareketi süreç açısından hayatidir. Kayyum saldırısı, tutuklamalar, gerilla mücadelesine yönelik imha saldırısı, Irak ve Suriye Kürdistanı’na yönelik işgal ve askeri saldırıya karşı durmaksızın hareket etmek, tavır koymak ve tüm eylem biçimlerini devreye sokarak direniş geliştirmek en başta komünistlerin görevidir. Bu şovenizmle etkin ve güçlü mücadele anlamına da gelmektedir.

delenin faşist iktidarın temellerine yönelmesi açısından da tarihsel ve politik bir görevdir.

Toplumsal hayatın her alanında karşı-devrimci şiddet üreten, ürettiği şiddetle beslenen ve bu şiddeti çıkarlarını koruyabilmenin temel koşulu olarak gören faşist Kemalist diktatörlük; varlığını sürdürebilmesinin yürüttüğü haksız savaşın genişlemesi ve yaygınlaşmasıyla mümkün olduğunu bilerek bu saldırıları örgütlemektedir. Öncesi bir yana Nusay-

bin, Silvan, Cizre, Şırnak ve Roboski’deki kitlesel katliamlar, “terörist” ilan edilerek katliamdan geçirilen ve hapsedilen yığınlar, Irak ve Suriye Kürdistanı’na yönelik işgal ve operasyonlar ve kayyum pratiği faşizmin Kürt ulusuna yönelik yaklaşımının 96 yıldır değişmeden devam ettiğinin göstergeleridir. Değişen Kürt Ulusal Hareketi’nin devrimci çizgisi, program ve stratejisi olmuştur. Faşist düzenin temel sınırlarını aşmayan, onunla uzlaşmaya çalışan program ve stratejiler, Kürt ulusal mücade-

M DURAĞINI DAĞITMA ZORUNLULUĞU

eti ve HDP ile en güçlü ve ortak mücadele zemini yaratmak erilla mücadelesine yönelik imha saldırısı, Irak ve Suriye Kür- hareket etmek, tavır koymak ve tüm eylem biçimlerini dev- revidir. Bu şovenizmle etkin ve güçlü mücadele anlamına da

sinin zayıflaması sonucunu doğurdu gibi faşist diktatörlüğün saldırılarını azgınlaştırmasına da zemin sağlamıştır. Bu şartlarda "sivil itaatsizliğin" bir eylem biçimi olarak benimsenmesi, mücadelede düzeyindeki geri düşüşün ve pasifizmin bir görünümü haline gelmiştir. "Hangi sınıf" ve hangi ulus için" sorusunu yok sayarak "ortak" bir adalet ve demokrasi anlayışının gelişmesi eşitsizliğin temelini ve buna karşı mücadele yöntemini de belirsizleştiren bir içerik kazanmıştır. Kitlelerin mücadele enerjisi "çözüm"

beklentileri ve parlamentarist politikalarla soluklaştırılırken faşist diktatörlük kayyum saldırılarıyla Kürtlerin düzen sınırları içerisinde dahi seçme ve seçme haklarını ellerinden almaya yönelmiştir.

Bu anlamda ve söz konusu koşullar içerisinde HDP'nin temsil ettiği reformist çizginin eleştirilmesi kaçınılmazdır. Zira HDP liberal burjuva kişi ve anlayışların da içinde olduğu, Kürt Ulusal Hareketi'nin devrimci eğilimlerinin ittifak ve işleyiş yaklaşımıyla

kösteklendiği bir politik platform özelliği göstermektedir. Bu ittifakın seçimlerde elde ettiği başarı ise saldırılara karşısında güven verici olmamış, saldırının boyutuna paralel direniş biçimleri geliştirilememiştir. Ne olursa olsun "barış", "çözüm" ve uzlaşma odaklı siyasi strateji, halkın gerçeklerle yüzleştirilmesinin ve direniş geliştirilmesinin önüne geçmiştir. Topyekûn saldırı karşısında stratejik bir direniş çizgisi geliştirmek yerine direniş ve eylemi taktiksel, geçici bir araca dönüştürerek körelten bir politik hat hakim hale gelmiştir.

Bu noktada KCK Yürütme Kurulu üyesi Murat Karayılan'ın buzdüğünün görünen kısmına dair işaret ettikleri ve kimi kaygılarla görünmeyen yüzünü "şimdilik" saklı tuttuğu değerlendirmeleri anlamlıdır. "Türk devleti, HDP'ye bu kadar saldırırken, baskı altına almaya çalışırken biz de kalkıp eleştirmeyi pek yerinde görmüyoruz.... Eğer biraz geriye dönüp baktarsak; HDP vakti zamanında kendi görevlerine sahip çıksaydı, doğru yürüseydi belki de böyle olmazdı. Şimdi bakın, birçok HDP yetkilisi cezaevindedir. Hepsini suçlayıp, 'öz yönetim direnişleri döneminde HDP hendek siyasetini savundu' diyorlar. Bu bir yalandır. HDP o süreci desteklemedi. Eğer HDP o süreci destekleseydi, belki de süreç şimdi böyle olmazdı. Bilakis HDP tereddüt yarattı, insanları ikileme koydu. Bunun sonucunda halkımızın akli karıştı. O gençler düşman karşısında tek başlarına bırakıldı. Şehit Çiyager ve beraberindeki 60 genç, Amed'in ortasında, Sur'da bir başlarına kaldılar." (11 Eylül 2019, ANF)

Karayılan'ın bu eleştirileri artık gün yüzüne çıkmış gerçeklerdir. Ancak genel bir siyasi çizgi eleştirisini içermemektedir. Oysa bir bütün olarak HDP'nin, seçimlerde barajı geçmek, parlamentoda güç olmak adına bu tereddüt eden siyasi çizgiden sıyrılmadığını görmek gerekmektedir. Bu çizgi HDP'yi her kapsamlı faşist

saldırı sonrası daha fazla geriye çekmekte, daha ürkek ve tedirgin yapmaktadır. Hiç kuşkusuz Kürt Ulusal Hareketi'nin genel çizgisinden bağımsız değildir bu durum. Ancak Kürt Ulusal Hareketi'nin politik, taktik hamlelerini dahi yer yer boşa düşüren bu gerçekliğin geniş kitlelerde yarattığı etki önemlidir. Çok güçlü direniş hattına ihtiyaç duyulan, binlerce gerillanın can feda direniş hattı karşısında faşizmin yoğun kuşatma ve imhaya yöneldiği koşullarda HDP siyaseti, parlamentarizmin en arızı yanlarıyla "direnmeye" çalışmaktadır. Bu durumda kitlelere güven veren, saldırılara karşılık olabilecek bir direniş örgütlemek eşyanın tabiatına uymamaktadır.

ÖFKEMİZİ ÖRGÜTLEMİYİ Mİ FAŞİZMİ TERBİYE ETMEYİ Mİ AMAÇLIYORUZ?

Sınıflar ve sınıflı toplum gerçeği karşısında "barış" ve 'adalet'e, emperyalist dünya düzeni ve tepeden tırnağa silahlanmış egemen burjuva sınıfı karşısında barışçıl, pasif direnişlerle ulaşılabileceğine dair her inanış ve vurgu, her koşulda temkinli olmak adına gerçek hareketin gerisine düşer ve hareketi geri çekmeye çalışan reformist bir çizgiye demirler. Bu çizgi saldırıların en yoğun olduğu dönemde, mücadelenin keskinleştiği anda ise yüzünü daha açık gösterir. Bu istem ve pratiklerin, kitlelerin bilincini bulanıklaştırmak ve devletin faşist karakterini perdelemek dışında bir işlevi olmamaktadır.

Kayyum saldırısı ile sokaklara yönelen hareketin başladığı anda "Bizi yok sayanların, bize hiçbir şekilde yükümlülük çıkarma hakları yoktur. Dolayısıyla yok belediye vergisiymiş, yok su faturasıymiş, yok şuymuş yok buymuş. Halkın hiçbir maddi ve manevi sorumluluğu kalmamıştır" şeklinde açıklama yapan HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli'nin bu sözleri, direnişe olan inançtan ileri gelmiyordu. Temelli ikircikli ve ürkek siyasetle kitlelerin kafasını karıştırmayı başar-

mıştır. Kitlelerin açığa çıkan öfkesini devrimci bir yönelime dönüştürmek yerine onu dizginleyerek kontrol altına almak için “hesabı sandıkta soracağız” gibi artık bıkkınlık veren nakaratları tekrarlamıştır. Halkı döne döne sandığa çağıran liberal-reformist solcuların tepkilerinin, Temelli’ni sözleri gibi yaşamda herhangi bir karşılığı yoktur. Olmayacağını bizatihi dün ve bugün faşist saldırganlık tüm açıklığı ile göstermiştir.

Küçümsediğimiz ya da önemsiz gördüğümüz için değil hafızaları tazelemek adına söylemeliyiz ki; Kürt ulusunun sahibi olduğu tüm kazanımlar, kitlelerde karşılığı olmayan imza kampanyaları, nöbet eylemleri, ulaşım araçlarında ödeme yapmamak gibi sivil itaatsizlik pratikleriyle değil serhildanlarla, kepenk ve kontak kapatma eylemleriyle, eğitimin boykot edilmesi gibi kitlesel eylemler ve daha da önemlisi silahlı mücadele ile elde edilmiştir.

Kayyum saldırılarını sandığın tasfiyesi gören siyasal körlük; faşizmin Kürt ulusunun en temel haklarına, ulus olma gerçeğine, devrimci dinamiklerine saldırdığını, mücadelenin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmayı amaçladığını görememektedir. Haklı ve haksız ayrımı yapılmadan dilden düşürülmeyen “savaşın ve şiddetin çözümsüzlüğü” söylem ve pratikleri ülke gerçekliğiyle örtüşmemektedir. Biz kabul edelim veya etmeyelim, bu ülkede özgürlüğün ve barışın yolu devrimci savaştan geçmektedir.

DEMOKRATİK HAKLAR İÇİN SAVAŞMA ZORUNLULUĞU

“Hepimiz birer Gandhi’yiz...” Bu sözler HDP Eşbaşkanı Sezai Temelli’ye ait. Parlamentarizmle bulaşık reformizmin, içini boşaltma uğraşında olduğu tek şey sadece devrimci dinamikler, eylem ve hedefleri değil-

dir. Temelli’nin bu söylemine cevabı uzatmamak adına referans alınan Gandhi’den vermeyi yeterli görüyoruz: “Biz şiddetsizliği çaresizlikten benimsedik. Atom bombamız olsa Britanya’ya karşı onu kullanırdık.” Bu durumda Gandhi’nin gerisine düşen bir pasifizmden bahsetmek hatalı ol-

mayacaktır.

Sezai Temeli yine şu sözleri sarf etmişti: “Türkiye’nin en temel sorununa Kürt sorununa çözüm iradesi ortaya koyabilecek, demokrasi konusunda adım atabilecek, herkesin kendisini eşit temsil ettiği bir anayasayı hayata geçirecek bir seçenek yaratmalıyız. Biz üçüncü yol ile bu seçeneği yaratıyoruz.”

Eğer amaç faşizmin saldırılarını boşa çıkarmaksa izlenmesi ve konuşulması gereken tek yol; Gandhi’nin gerisine düşen, yol değildir. Faşizme karşı başarının yolu devleti sınıflar üstü gören, sermaye iktidarına ve çıkarlarına, egemen mülkiyet ilişkilerine dokunmayan, egemen üretim ilişkilerini ve sınıflar arası çelişkileri yok sayan, ezen ve ezilen uluslar gerçeğini temellendiremeyen, sınıf mücadelesini ve devrimi reddeden, düzeni sosyal bir dizi reformlarla demokratikleştirmenin ötesinde ufka sahip olmayan sosyal adaletçi liberal-reformist solun “üçüncü yol”u değildir. Kürt ulusal meselesinin çö-

zümünü iyileştirmeci, anayasalcı yolda çıkmaza sokma uğraşı ile “Kürtlere Özgürlük getiriyoruz” sloganı ise hiç değildir. Bu zaten devrimci olan yol da değildir. Devrimci yoldan çıkan kişi ve hareketler ‘yeni’ ve ‘üçüncü’ bir yol aramaktadırlar. Doğal ki yolunu şaşırılmış yolcuların ortaklaş-

rılmaktadır. Tutarlı ve kesin bir kararlılıkla faşist sistem, onun uydurma ve kaba “demokrasi” araçları teşhir edilmeli, sömürü ve baskının devamı anlamına gelecek “cumhuriyetin demokratikleştirilmesi” gibi söylemlere prim verilmemelidir. Cumhuriyeti yani aslında TC’yi koruma ve “iyileştirme” anlamına gelen her tür politik çizgi faşizmin tekrar tekrar kendini meşrulaştırması ve yeniden yapılandırması dışında bir şeye hizmet etmeyecektir.

Süreç saldırılara karşı eylemde birliği, ideolojik çizgide ise kesin bir ayrılığı gerektiren özelliklere sahiptir. Dost güçleri eleştirmek ve aynı zamanda ortak karşı duruşu örgütlemek, faşizme karşı mücadelede en büyük silahımız, geniş kitleleri seferber etmede ve onlara güven

vermede doğru çizgimizdir.

Dün olduğu gibi bugün de temel toplumsal ve politik sorunların çözüm yolu halk savaşı ve Demokratik Halk İktidarı’nın kurulmasından geçmektedir. Proletarya Partisi bu amaçla kendi bağımsız çizgisinden ödün vermeksizin başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere baskı ve sömürüye karşı her alanda devrimci çizgiyi inşa etmeyi esas alacak, direnişin olduğu her alanda mücadele ortaklıkları için çaba harcayacaktır. Şimdi gerillaya yönelik askeri saldırılara, kayyum saldırısına, Rojava ve Irak Kürdistanı’ndaki işgale, A. Öcalan ve tutsaklar üzerindeki tecrite, Kürt ulusunun kazanımlarının yok edilmesine ve diğer tüm saldırılara karşı direniş ve mücadele hattını örgütlenme zamanıdır. Hiçbir eleştirimiz, bu görevler karşısında eylemsel kuşanmanın önünde engel görülmemeli, tersine eleştirinin ancak doğru eylemlerle amacına ulaşacağı bilinmelidir.

tları dil de Laz Kemal’in, Mahsun Korkmaz’ın, Zilanların cüretle ve cesaretle kuşandıkları ulusal kurtuluşçu devrimci dil değildir.

Sonuç olarak; faşist Kemalist diktatörlük yıkılmaksızın özgürce yaşanabilecek, demokratik hak ve özgürlüklerin tanındığı bir toplumsal yaşam mümkün olmayacaktır. Türk hâkim sınıfları ile işçi sınıfı ve ezilenlerin çıkarları arasındaki çatışma görmezden gelinerek ‘yumuşatılan’ her çözüm her çizgi her yol ve arayışın karşılığı yoktur ve mahkûm edilmelidir.

Savunduğumuz şey, reformlar için mücadele edilmez gibi sol bir yaklaşım değildir. Kürtlerin legal-demokratik siyaset hakkına yönelik saldırılara ve kayyumlara karşı kesin ve kararlı bir eylemsel duruş zorunludur. Bu hakların kazanılması ve korunması ise parlamentonun, sivil itaatsizlik gibi pasifist eylem biçimlerinin boyunu aşmaktadır. Bu anlamda devrimci çizgide ilerlenemediğinde elde edilen hakların, sağlanan reformların pamuk ipliğine bağlı olduğu da gö-

“Kutup Yıldızı” mı Felsefi Düşman mı?: “Susamam” ve “Olay”

Türkçe rap müziğin ülkedeki gündemleşme hali 5 Eylül gecesi yayımlanan Ezhel’in “Olay” ve Şanışer öncülüğünde birçok rapçinin içinde bulunduğu “#Susamam” adlı iki şarkıyla bir seviye daha yükseldi. İki parçada da ortak olarak ele alınan şey parçaların politik içeriği. Öncelikle belirtmek gerekir ki iki şarkı da birazdan irdeleyeceğimiz kendi politik ufuklarında bile gayet vasat sözlerle sahip. “Rap müzik isyankardır” düsturunun kaba saba, orta yolcu, popülist iki örneğini görüyoruz. Öte yandan, “Olay”dan devam etmek gerekirse, şarkı sözleri Mao’nun “gök-kubenin altındaki kaos” a övgülerini yerencesine bu karmaşanın, savaşların, kaosun bizi felakete götürdüğü gibi bir havada yazılmış. Zaten Ezhel’in bu şarkısının politik içeriği daha çok klip üzerinden tartışıldı. Klipte T. Kürdistanı’ndaki özyönetim direnişlerinden tutun, IŞİD’in yakarak öldürdüğü iki Türk askerine, Fırat Çakıroğlu’ndan Proletarya Partisi şehitlerine kadar her şey var. Çok net ifadeyle çorba olmuş, politik olmayı her şeyi içermek sanan, bir ondan bir bundan soslanmış ve her şeyi içermeye çalıştığı için de apolitik alana kayan bir şarkı/klip-ten bahsediyoruz. Tam da her şeyi içermeye çalışmanın bizi apolitik bir alana ittiğini söylemişken “#Susamam” a geçebiliriz.

Şanışer, Fuat, Ozbi gibi rapçilerin ürünü olan bu şarkı ülkede çok ciddi bir gündem oluşturdu. Gündemin parçası olarak şarkı çok hararetli tartışmalara yol açmadı zira en geniş kitlesel anlamda bir taraftan iktidar partisine muhalif olan herkesin öte yandan da şarkının da çokça suçladığı o “insan” olmak istemeyen, en azından “vicdanen” duyarlı olmak zorunda bırakılan, denize izmarit atsa da attım diyemeyen insanın muhalif, protest çocukları desteklediği bir politik atmosferden bahsediyoruz. Aynı gün piyasaya çıkmalarının ötesinde bu iki şarkının en büyük ortak özelliği bizim politikadan anladığımız şeyin yanından yöresinden geçemeyecek bir karaktere sahip olmaları. Peki nedir bizim politikamız? Politikaya nereden bakmalıyız ve dolayısıyla bu iki şarkı neden apolitik hatta?

Politika bir dışlama işidir. Politika, düşman belirler, düşmanından alan kapmak ister, kaptığı alanlarda hegemonya inşa eder. Politikayı, politik özne yapar ve her politikanın felsefi bir izdüşümü vardır. Marksistlerin ve diyalektik materyalizmin, Türkiye’de ve birçok yerde de şu anki felsefi düşmanı (iç ya da dış) Aydınlanma felsefi ideolojisidir. “Barbarlık”, “insan”, “cahillik”, “yobazlık”, “sorgulamak”, “bilinçlenmek” vs. aydınlanmanın öz çocuğu kavramlardır. Bu kavramların, politik ajitatif anlamda değil fakat diyalektik materyalizmle yani Marksist felsefeyle uzaktan yakından alakası yoktur. Fakat bugün, özellikle AKP iktidarına karşı yürütülen muhalefetin Aydınlanma savunusu üzerinden ge-

Fuat. Hedefte beşer var yine; “Atma şu izmaritini denize/Geri alamazsın/Gün gelir o pislğini attığın denize hasret kalırsın, bakamazsın! /Plastikle dolmuş mideleri hayvanların buna hiç mi üzülmedin?” yine yoğun bir bilinçlendirme çabasına maruz bırakılıyor burada da politizasyon sürüyor (!); “Ben bi’ beyaz Türk’üm, yasalarım Anglosakson ama kafam Ortadoğulu/Apolitik büyüdüm, hiç oy vermedim”: Kafamızın Ortadoğulu olması eleştirilmiş. Çünkü Ortadoğulu kafası geri bir kafa, çünkü ileri olan, Aydınlanan Batı dünyası, okuyan onlar, yazan onlar, Ortadoğulular ise savaşmaktan başka bir şey yapmazlar. Hatta oy da vermedim çünkü apolitikim. Oy verseydim daha başka olabilirdi her şey ama bu

şunları da sorgula” mı diyelim? Bütün bu popülist, kendi kulvarında bile kalitesiz bir içeriği her şeye değindiği için bile övemeyiz. Zira “her şey” ile “politik” olan arasında hiçbir kesişim noktası olamaz. Bir şeylere illa ki, bilerek ya da bilmeyerek değinilmez, dolayısıyla başka bir felsefi engel olan “politik doğruculuğun” alanında bile iş görmez bu klip. Çünkü Kürtler yoktur, LGBTİ yoktur, #kadınhakları “sen ne biçim adamsın da kadına vuruyorsun” çığlığında sunulur, hayvan meselesi empati üzerinden değerlendirilir, kelimenin en politik doğrucu anlamında şarkı hala cinsiyetçidir, homofobiktir, türçüdür, vs. Fakat her şeyin ötesinde şarkı hümanisttir, politikayı insandan kurar, insana seslenir;

“sen bilinçlen, denize izmarit atma, biraz kitap oku ve dünya daha güzel olsun” der. Sivil topluma övgüler dizer, bugüne kadar duyduğumuz bütün kibirli cümleleri alenen ve hiç sıkıntı duymadan öğütler, biz de çok politik bulup alkışlarız.

Şarkının felsefi/politik içeriğini ele aldığımızda ortaya çıkan tablo bir burjuva ideolojisinin konjonktürdeki siyasi açmazların da etkisiyle “hiç yoktan iyidir” tadında karşılık bulmasıdır. “Hiç yoktan iyidir” kategorisi tabii ki vardır, fakat Ezhel’in “Olay”ı en azından kaos görüntüleri barındırdığı için bu kategoriye daha yakındır. Düşman aramayan, hümanist ve sivil toplumcu, Aydınlanmanın sözcüsü her şey, bizim kontrolümüzde olmadığı sürece eleştirilmelidir. Aksi durumda aydınlanır ve apolitik alanda hayatımıza devam ederiz. Ülkenin içinde bulunduğu konjonktüre atıfta bulunup, şarkının bu ortamı politize edip koşulları devrimcilerin yararına “olgunlaştırdığı” önermesi de önemli bir tartışmayı gerektiriyor. Bu yüzden yazıda şarkının politik niteliğinin üzerinde duruyoruz. Bu politik tarz bizi ilerleten, koşulları revize eden ve olgunlaştıran değil, verili iktidar-muhalif popülist çekişmesini sürdüren, ideolojik hiçbir kopuşla, sıçramayla alakası olmayan bir tarzıdır. (Şarkının bunu amaçladığı ya da böyle bir etki olabileceğinden bağımsız söylüyoruz)

Bir YDG Okuru

liştğini hepimiz biliyor, buna kısmen ortak da oluyoruz. Bunun yanı sıra Aydınlanmayı doğrudan savunan, kendi davasını bütün insanlığın davası olarak gören, insanlar arası ilişkileri esas ilişki biçimi olarak tasarlayan, dolayısıyla “ileri”nin bilincini götürmenin (mesela ateizmin) Marksizme doğrudan katkı sunduğunu iddia eden birçok siyasi hareketin varlığından haberdarız. İşte bizim protest rapçilerin de politizasyonu bu kanaldan geliyor. Mesele bilinçlenmek meselesiymiş gibi, sanki kimse hiçbir şeyin farkında değilmiş ve inanılmaz apolitikmiş gibi bize şaşalı cümlelerle hitap ediyor aydınlarımız. Bu cümlelerde düşman en fazla “sen”sindir.

Sözler üzerinden bakalım: “Neden olduğun sorunlarınsa farkında değilsin/ Ama biz müziğin bir şeyler değiştirebileceğine inanıyoruz” ile başlıyor şarkımız. Evet biz değiliz ama siz farkındasınız. Müzik değiştirir evet. Hatta şarkılarınız silah, sözleriniz de kuruşundur, vs.; “İnsan en büyük parazit/ Hayvan kadar olmadı beşer” diyor

dünyayı benim yüzümden yaşıyoruz. Şarkının tam da bu kısımlarında, bilinçli aşırı politik arkadaş şarkının belki de tek politik sözünü ediyor: “Çünkü çocuk öldü vuran memurdu diye ‘Haklıdır’ dedin”: Düşmanlaştırma, dışlama, safını belli etme gibi devrimcilerin politik edimimize uygun bir cümle. Ardından aydınlanma saldırılarına maruz kalıyoruz tekrar: “Neden bu gök, bu yıldızlar, bu galaksiler, gezegenler? Neden, neyden bu evren? Neyden bu dünya? Neden ben, neden sen, neden biz? Sorgula, hele bi’ sor lan bi’ “Neden ben varırım? Arkadaşlar bu sözlerin gerçekten bir kutup yıldızı işlevi gördüğüne bizi nasıl inandırabilirsiniz? Burada bizim politikamızın hangi zerresi var? Sorgulamak bizim dünyamızda, bizim felsefemizde nasıl bir yer işgal ediyor mesela? Nasıl sorgulamak gerekir, nereden sorgulamak gerekir? Eline bir taş alıp işgalciye fırlatan Ortadoğulu, hiç kitap okumamış bir direnişçiyi bu denklemin neresine koyalım? Yoksa “sen tarih yazıyorsun ama şunları

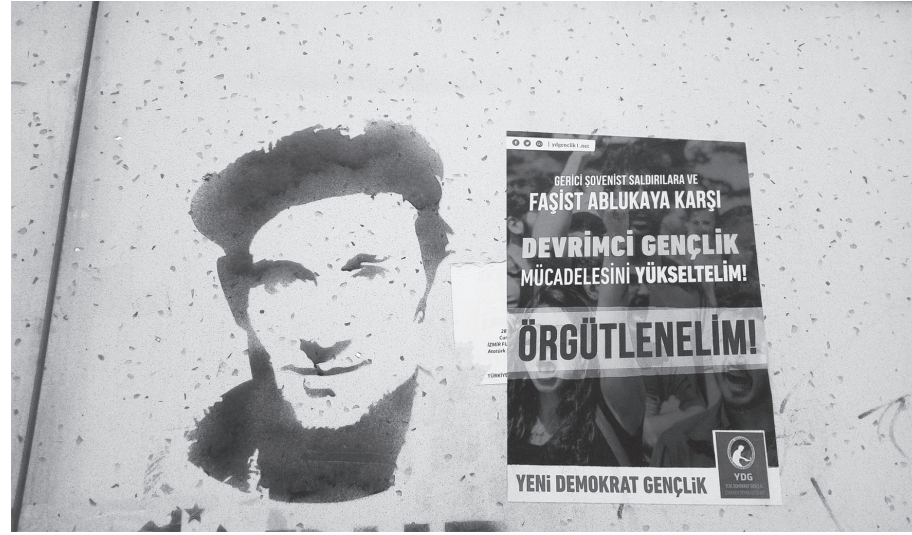

YDG Okurlarından “Kemalizm” Üzerine Eğitim Çalışması

Yeni Demokrat Gençlik okurları olarak İstanbul'da “Kemalizm Üzerine” gerçekleştirilen eğitim çalışmasında bir araya geldik. Eğitim çalışması öncesi İbrahim Kaypakka-ya'nın Bütün Yazıları, A. Şnurov'un Türkiye Proletaryası kitabı, Partizan 41. Sayı ve Yeni Demokrasi'de çıkan “19 Mayıs'ın 100. Yılı Vesilesiyle Kemalizm ve Felsefi Arka Planı” kaynaklarından notlar çıkararak hazırlık yaptık.

Eğitim çalışmasında ilk olarak Kemalizm'in faşist karakterinin nereden geldiğini daha özlü bir biçimde anlamak adına, faşizmin kısa tarihçesini ve tanımını anlattık. Faşizmin, tekelci burjuva egemenliğinin en gerici, en baskıcı ve en kanlı biçimi olduğunu belirterek herhangi bir zamanın değil, kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm çağının bir ürünü olduğunu somut olarak ifade etti. Faşizmin, tekelci burjuvazinin sömürsünün baskıyla, zorla sürdürülmesinin bir ifadesi olduğunu ve tekelci burjuvazinin kriz ortamında başvurduğu gerici bir silah olduğunu vurguladık. Son olarak faşizmin, tekelci burjuvazinin, krizin sonuçlarını halk kitlelerine yıkmak üzere uyguladığı baskıcı ve terörcü yönetim biçimi olduğunu vurgulayarak bugün nezdinde Türk hakim sınıflarının çok yönlü krizinde sarıldığı faşizm gerçekliğini tartıştık.

"Kemalizmin Gelişimi ve Osmanlıya Etkisi" başlığı altında Osmanlı'nın “duraklama” diye ifade edilen evresinden artık “gerileme” ve “dağılma” sürecine geçişinde Osmanlı'nın topraklarının bir arada tutabilme adına Osmanlı'da belirli fikir akımlarının ortaya çıkışından bahsettik.

Burada Tanzimat Dönemi ile birlikte toprak bütünlüğünü sağlamak adına, çeşitli etnik, dini yapısından kaynaklı Osmanlılık anlayışının savunulduğunu ifade ettik ve bunun yanı sıra II. Abdülhamit ile Panislamizm adı altında, Müslümanları bir arada tutma anlayışının hakim olduğunu belirttik. 1889'lara gelindiğinde ise Kemalizmin kendisini oluşturduğu ve devamcısı olan İttihat ve Terakki

Cemiyeti 'nin kurulduğunu, bu cemiyetin de Türk ulus-devlet anlayışını savunduğu ifade ettik. Kemalizmin tarihsel gelişimi ve ortaya çıkışını bu konular içerisinde tartıştıktan sonra "Ulus-Devlet Süreci ve Kemalizm", başlığında Avrupa'da eğitim gören Osmanlı aydınları ve askeriye içeri-

gruplara uygulanan asimilasyon ve soykırım politikalarından bahsedildi. Burada Ermeni Soykırımı'nın tarihsel gelişimi anlatıldı. Yanı sıra Kürt isyanları ve katliamlarından bahsedilerek Kemalizm'in neden faşizm olduğu vurgusu daha güçlü tartışıldı.

Kemalizmin felsefesi, Aydınlanmacı felsefenin tarihsel anlatımı yapıldı ve Kemalizm'in felsefi arka planı ortaya konuldu. Kemalizmin batı aydınlanmacı felsefi yaklaşımından etkilendiği ifade edilerek Alman idealizminin ve ulus devlet anlayışının, Kemalist felsefeyi oluşturan ortak bağından bahsedildi.

Klikler arası dalaş özgülünde Kemalizm incelenerek hakim sınıflar arasındaki iki siyasi kampın temsiliyetinden bahsedildi. I. EPS ve sonrası yıllarda emperyalizm ile işbirliğine girişen Türk burjuvazisi, toprak ağaları, aydınların imtiyazlı tabakalarının bir siyasi kampı, feodalizmin ve din görevlilerinin ise diğer siyasi kampı temsil ettiği ve güncel siyasi tartışmalar etrafında bu kampların varlığı tartışıldı.

Verimli tartışmaların yürütüldüğü eğitim çalışması bir sonraki eğitim konusu belirlenerek sona erdi.

İstanbul'dan YDG okurları

YDK Tarafından “Çocuk İstismarı” Konulu Panel Gerçekleştirildi

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Kadın (YDK)'ın çocuk istismarına karşı başlatmış olduğu panellerin ilki paneli 15 Eylül günü İstanbul Ataşehir'de bulunan PSAKD Cemiyeti'nde gerçekleştirildi.

“Çocuklar Uyurken Sessiz Kalınır, Ölümler ve İstismar Edilirken Değil!” şiarıyla düzenlenen panelde Av. Gül Altay, Av. Diren Cevahir Şen, Psikolog Burcu Çolak ve YDK temsilcisi birer sunum gerçekleştirdi.

Panel, ilk olarak katılım sağlayan tüm kadınların “İstismar denilince akla gelen ilk şey nedir?” sorusuna dair düşüncelerini anlatmasıyla

başladı.

İlk sözü alan psikolog Burcu Çolak istismarın geniş bir tanımı olduğunu vurgulayarak şu şekilde devam etti: “Öncelikle ‘istismarı’ tanımlayalım: Bir yetişkinin, bir yetişkine kullandığı şiddet vs. istismar değildir kesinlikle. 18 yaşından küçük,

anne ve babanın bakımına muhtaç olan çocuğun fiziki veya psikolojik herhangi bir zarar görmesi istismardır.”

Psikolog Çolak'ın ardından söz alan Avukat Diren Cevahir Şen, istismarın hukuki boyutlarına değindi.

Av. Gül Altay da istismarın bir hastalık olarak görüldüğünü fakat bunun bir suç olduğu vurgulayarak, istismar saldırısının %6'sının aile içerisinde, %9'unun da dışarıda gerçekleştiğini ifade etti.

Son olarak söz alan YDK temsilcisi Gülsev Kaya da istismarın bireysel değil toplumsal bir sorun olduğunu vurgulayarak sözlerine başladı. Kaya sözlerine şöyle devam etti: “Türkiye çocuk istismarında dünyada 3. sırada ve her 4 çocuktan biri aile içerisinde istismara uğruyor. Biz suyun üzerindeki köpükle uğraşyoruz ama sorunun kökenine inmemiz lazım. Buradan belirli bir bilinçlenme ve adımla çıkmamız lazım ki yol alabilelim. Bir adım ilerisini görerek çıkmanın çok değerli olduğunu düşünüyoruz.”

Panel, YDK temsilcisi Gülsev Kaya'nın sunumunun ardından kadınların panelistlere sorular sormasıyla birlikte sona erdi.

Bağırmanın Estetiği

Sanat, farklı görüngüler ve dallar ile ortaya konulup, halkın bilinçlenip doğru kanallara yönelmesini sağlamakta devrimci ve komünistler için önemli bir araç olmuştur. Sanat, devrimci mücadelede, halktan beslenerek ve halkı besleyen, karşılıklı etkileşimle eğiten, birleştiren, faşizme karşı savaşımın parçası haline getiren önemli bir yer teşkil etmektedir. Sanatımız, geniş halk kitlelerinde devrimci bir kültür yaratmanın aracıdır. Kültürel, sosyal, toplumsal çelişkilerin ele alınarak işlendiği mevzilerden biridir.

Kısaca sanata yaklaşımımızı ve ilişkimizi tanımladıktan sonra esasen sokak müziğine ve sanatçılara dair birtakım eleştiri ve doğru bulmadığımız anlayışlar içeren Yeni Yaşam Gazetesi'nde paylaşılan ANF muhabiri ile müzisyen Aziz Arslan'ın yaptığı röportaja ilişkin değerlendirme yapma ihtiyacı duyuyoruz.

“Bağırmanın Müziği mi?” başlığı ile yayınlanan röportajda sokak müziği ve müzisyenlerini küçümseyen, yeren ve taşıdığı ruhu anlamaktan uzak bir yaklaşım ortaya çıkmaktadır.

Sokak müziği, Türkiye’de çok uzak bir geçmişe sahip olmamakla birlikte kısa süre önce popülerleşmiştir. En fazla 15 yıllık bir tarihe sahiptir. Baskı ve yasaklara karşın sokak müzisyenleri; kitlelerle buluşmayı başarabilmiş ve sokakları birer konser alanına çevirmişlerdir.

Sokak müzisyenleri, mekan bağımlılığı olmadan, temeline özgürlüğü koyan, dinleyiciyi beklemek yerine dinleyiciye giderek belki de hiçbir zaman iletişim halinde olunamayacak bir kitleye de hitap edebilmişlerdir.

HALK MI PİYASA MI?

“Ben böyle bir müzik yapmıyorum ve piyasanın içinde yalnız kalıyorum (...) En beğendiğim Kürt müzisyenin konserine bile 20 kişi gidiyor” diyor Arslan, “Bu acıklı bir öykü gibi geliyor bana” diyerek sözlerine devam ediyor. Bir müzisyenin temel kaygılarının şekillendiği yer kitlelerle nasıl buluşacağı, derdini kitlelere nasıl taşıyacağı, kitlelerden neler öğrenebileceği ve kitlelerle neler paylaşabileceği olmalıysa Arslan'ın kaygısının piyasaya girememek olduğunu açık

sahiplenilmeleri gerekirken, sisteme muhalif duruşları görülememiş, aynı mevzide buluşulabileceği hesaplanmamış, ötelenmiş ve küçümsenmişlerdir. Bir çoğunun Kürt olması yakınlaşılabilir alanları çoğaltırken, piyasa kaygısı bu durumun önüne geçmiştir.

NE ÇUVALDIZ NE İĞNE!

“Bir sürü insanı etkilemeye başlıdılar. Kötü desek, milyonlarca insan tarafından dinleniyorlar. İnternette

bağlarında kısıtlılıklar meydana getirmiştir. Bu sadece yurtsever müzisyenler için değil devrimci-demokrat sanatçılar açısından da benzer bir yer teşkil etmektedir. Kitlelerle buluşabilmenin en önemli araçlarından biri olan kültür-sanat alanı, işlevini yerine getirmekte eksik kaldığında aynı ölçüde geniş yığınlarla buluşma kanalları kapanmış olur. Soruna kaynaklık eden esas etken üretim ve kitlelere ulaşabilme araçlarını geliştirememektir. Haliyle sorunu kendi dışında aramak ve ne çuvaldızdan ne de iğneden nasiplenme gayreti gütmek çıkmıştır ortaya.

“Ben bu amatör grupları Kürt müziği üzerindeki işgal olarak görüyorum, virüs gibi yayılıyorlar” diye devam ediyor cümlelerine Arslan. Kürtçe müzik yaptığı için hâlâ hakkında davalar açılan, gözaltına alınan, tutuklanan onlarca insanın olduğu, faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, yurtsever müzisyenlerin daha politik nüveler besleyen içeriklerle yer alması kanımızca olması gerektir. Yazıdan anlaşıldığı kadarıyla, popülist kaygılar ve piyasa vurgularıyla, burjuva-feodal sanat-müzik çemberine kapı sonuna kadar açılmıştır. Ve bu durum sokak müzisyenlerini yererek gün yüzüne çıkarmıştır.

Aslanan şudur ki; müzik siyasal, sanatsal ve estetik ölçütleriyle ele alınmalıdır. Bu bağlamlar birbirinden ayırt edilemeyeceği gibi aksi durumlar, mücadelesini verdiğimiz, halkla birleşmeyi hedeflediğimiz sanat-müzik anlayışımızı sekteye uğrattır. Arslan'ın bu röportajı da herhangi bir sorumluluk taşımadığı gibi sokak müzisyenlerini yermek için söylenmiş sözlerin ötesine gitmeyen bir muhteva arz etmektedir. Ne sanatsal ne siyasal kaygılar barındırmaması bu gerçeği açıkça ortaya sermiştir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

şekilde görebiliyoruz. Arslan'ın sokak müzisyenlerine yönelik bu “tepki” devrimci ya da yurtsever sanata ne kadar yabancı olduğunu göstermektedir. Röportajdaki söylemlerin yanlışlığının kaynağı piyasa ve alandan bir hayli uzak kalma olunca Arslan'ın; “bağırışları 8 milyon dinlenmiş” gibi bir cümlesiyle karşılaşmış bulunuyoruz. Eleştirinin özünü oluşturması gereken yer bizce; sokak müzisyenleri açısından kitlelerle buluşabilenler de kitleleri çelişkilerin kaynağına yönlendirmekten uzak olmaları şeklinde ortaya konabilir. Eleştiriler siyasal bir bağlamda ele alınmalıdır. Ama bu bağlamdan oldukça uzak belirlemeler ortaya çıkmasında röportaj sahibinin duruşu önem arz etmektedir. Sokak müzisyenlerinin,

baktım en beğenmediğim müziği, iki nota, iki akor ile yarım saat boyunca okuyorlar” diyor Arslan. Mevcut durumu bir yere koyamadığı bu cümlelerin her halinden anlaşılıyor. Toplum, kendisinden bir parça olarak kabullendiği sokak müzisyenlerini bağrına basıyor. Renkli kulislerde ulaşamadığı insanlar olmaktan çıkan sokak müzisyenleri halkla iç içe geçerek buldukları bölgenin kültürel dokusunun bir parçası haline geliyorlar. Bu durumda sorgulanması gereken yurtsever-devrimci müzisyenlerin işlerine, görevlerine ne düzeyde sarıldıklarıdır. Haliyle bunu gerçekleştirdikleri oranda, kitlelerde aynı ölçüde karşılık bulacaklardır. Uzun bir dönemdir yurtsever müzisyenlerin üretimde kısırlaşmaları kitlelerle

Tasfiyeci Sürecin Nirengi Noktası; Anti-Emperyalizm

Tasfiyeci sürecin en önemli etkilerinin başında devrimci öznelerin nitelik olarak daralması geliyor. Bu daralmanın kaçınılmaz sonuçlarından biri MLM kavramların, değerlerin, ilkelerin içeriğinin boşaltılmasıdır. Bu değer ve ilkeler ideolojik duruşun göstergesi olması açısından daha bir önem arz ediyor. İdeolojik duruşun zayıfladığı noktada, burjuva ideolojiyle aradaki farkın kapanması söz konusu hale gelir. Daha açık bir ifadeyle burjuva ideolojinin etkileri ve etkilenimler artar, devrimci yanı da çürütür. Bugün herkesin "devrimci" olduğu bir tabloyla karşı karşıyayız. İdeolojik duruşun aşındığını gösteren en bariz olgulardan biri anti-emperyalizmdir. Kavramın hem içeriği hem de devrimci ilke olması gerçekliği altüst ediliyor. Öyle ki bu köhne düzenin savunucuları dahi kendini anti-emperyalist ilan eder hale geldi. İşin kötüsü devrimci öznelerin bu sömürü düzeninin savunucularını anti-emperyalist olarak görmeleridir. Dolayısıyla anti-emperyalizmin bir kez daha ele alınıp tartışılması ve hakkını verenlere teslim edilmesi elzem niteliğindedir.

Emperyalizm ve anti-emperyalizm konusunda ilk durduğumuz kuşkusuz ki Lenin yoldaşın emperyalizm tanımı olacaktır. Bu tanım anti-emperyalizm konusunda hareket noktamızdır.

"... Emperyalizmin aşağıdaki beş temel özelliğini kapsayan bir tanım yapmak zorundayız; 1) üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır; 2) banka sermayesi sanayi sermayesiyle iç içe geçmiş ve bu 'mali sermaye' temelinde bir mali oligarşi oluşturmuştur; 3) meta ihra-

cından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır; 4) dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelci kapitalist birlikler oluşmuştur; 5) kapitalist büyük güçler tarafından dünyanın teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır. Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir." (V. İ. Lenin, Seçme Eserler Cilt 5, İnter Yay., 1995, s. 91)

Lenin yoldaştan öğrendiğimiz üzere emperyalizm tekeller ve büyük devletlerle sınırlı değil, bunları da içinde barındıran kapitalist sistemin en yüksek aşamasıdır. Bu anlamıyla emperyalizm, kapitalist sistemden koparılamaz veya ondan bağımsız ele alınamaz. Dolayısıyla emperyalizme karşı olmanın özünde, tekellere ve büyük devletlere değil doğrudan sisteme karşı olmak vardır. O halde anti-emperyalizm emperyalist kapitalist sisteme karşı olmakla özdeştir.

Teorik çerçevede emperyalizme dair devrimci çerçevede farklı tartışmalar olsa da özü itibarıyla değişik bir yaklaşım söz konusu değildir. Sömürü ve talan noktasında hemfikirlik nesnel gerçekliğin kaçınılmazıdır. Fakat emperyalizme karşı mücadele veya anti-emperyalist kavramına yaklaşımda farklılıklar vardır. Bu farklılığın temelinde sisteme karşı koyuşta ideolojik ve politik şekilleniş olduğunun altı çizilmelidir.

Durumu daha vahim kılan olgu, tas-

fiyeci sürecin ideolojik saldırılarıyla birlikte liberal burjuva değerlerin daha bir etkin hale gelmesidir. Devrimci öznelerdeki niteliksel daralmayla birlikte dün devrimci anlama-içeriğe sahip olan kavramların bugün aşınmış ve farklı içeriğe büründüğü, buna rağmen devrimci olarak nitelendiği görülmektedir. Bu kavramlardan biridir anti-emperyalizm. Öyle ki düzen partileri (CHP, İYİP, Vatan Partisi) sömürücü sınıfın temsilcileri bile kendini anti-emperyalist olarak nitelenebilmektedirler. Meselenin somutlanması açısından Kaz Dağları eylemi iyi bir analiz örneğidir. Eylem, altın arayan çok uluslu şirketin (ÇUŞ) Kanadalı olması nedeniyle Kanada emperyalizmini ve ÇUŞ'u hedef almaktadır. Dikkat çeken nokta eylemde emperyalizme karşı duruşun olmamasıdır. Buna rağmen eylem anti-emperyalist olarak nitelendirilmektedir. Düzen partileri ve reformistler sınıfsal karakterlerine göre hareket etmektedirler. Bunu yaparken de devrimci kavramları kullanarak burjuva ideolojiyi egemen kılmaktadırlar. Burada reformizmin işçi sınıfı ve ezilen kesimler içinde nasıl bir burjuva ajanı olduğu daha net görülmektedir. Ortaya konulan eylem, söylemde emperyalizme karşıdır. Fakat bir anti-emperyalist eylem değildir. Anti-emperyalizm ideolojik ve politik olarak kurulu düzeni redde dayanmaktadır. İkinci olarak da faşizmi ve devleti doğrudan karşısına alır. Zira Kanadalı ÇUŞ'a Kaz Dağları'nda arama izni veren emperyalizm değil devletin kendisidir. Bu nedendir ki düzen partilerinin "anti-emperyalistliklerinin" içeriği emperyalist tekeller ve bağlı oldukları ülkelerin emperyalizme karşı duruşundan bağımsız değildir. Dolayısıyla onların "anti-emperyalizmin" içeriği milliyetçi ve şo-

venisttir. Kaz Dağları'ndaki maden tekeline karşı çıkarlar fakat Burkina Faso'da maden Türk şirketine karşı çıkmazlar.

Bir diğer sorunlu yaklaşım ise kimi devrimci öznelerin pratiğinde görülmektedir: Kapitalist emperyalist sistemi anti-faşist temelde karşısına almasına ve savaşçı yönde pratik sergilemesine rağmen devrimci öznelerde anti-emperyalizm konusunda teori ve pratiğin uyumsuzluğu söz konusudur. Teorik, ideolojik ve politik olarak emperyalizmin ne olduğu ortaya genel olarak ortaya konulurken, baş çelişmenin emperyalizmle ezilen halk ve uluslar arasındaki çelişme biçimiyle belirlenmesi sorunlu bir yaklaşımdır. Bu belirleme anti-emperyalist mücadele kapsamında devleti aradan çıkarmaktadır. Emperyalizme karşı mücadele anti-faşizmden koparılmaktadır. Fakat ideolojik-politik anlamda ise anti-faşist mücadele benimsenmektedir. Teori ve pratik arasındaki bu uyumsuzluk başka noktalara da yansımaktadır. Bu durum ABD emperyalizminin saldırgan ve katliamcı olarak ön plana çıkmasından ziyade emperyalizm kavrayışı ve anti-emperyalist konumlanıştaki ideolojik yetmezliğin ürünüdür. Bu Marksizmden değil küçük burjuva ideolojiden beslenmenin kaçınılmaz sonucudur. ABD emperyalizmini diğer emperyalistlerden ayıran hiçbir niteliksel fark yoktur. Dünya halkları üzerindeki azgın sömürü ve kan kusturulmasından tüm emperyalistler sorumludur. Rusya, Çin, Kanada, Japonya ve Avrupalı emperyalistlerin eli en az ABD kadar kanlı ve kirlidir. Dolayısıyla anti-emperyalist konumlanış tek bir emperyalist ülkeyle sınırlı tutulamaz. Sistemi topyekün karşısına alıp, onunla savaşan bir siyasetin düştüğü ideolojik açmaz sosyal şovenizmdir. Öyle ki anti-emperyalistlik adına emperyalistler arasında "ortak düşman" tespitiyle tercih yapıp Suriye paylaşım savaşında Rusya'yı kurtarıcı görmeyenin siyasi literatürde başka bir izahı yoktur. ABD'nin Suriye'deki amacı ve hedefi neyse diğer emperyalistlerin de amaç ve hedefi aynıdır. Anti-emperyalist tavır hem Rusya'ya hem ABD'ye hem de diğer emperyalistlere karşı ezilen halk yığınlarının yanında olmaktır. Bunun dışındaki yaklaşımların muhtevası ne olursa olsun anti-emperyalist nitelikte değil sosyal şoven niteliktedir.

Anti-emperyalizm konusunda bir di-

ğer sorunlu yaklaşım, ABD emperyalizmine karşı tavır alan bazı devletlerin, kimi devrimci özneler tarafından da anti-emperyalist ilan edilmesidir. Bunun en bariz örneği İran faşizminin anti-emperyalist olarak görülmesidir. Kaddafi döneminde Libya, 1. Körfez Savaşı'nda Saddam'lı Irak, H. Chavez ve ardılı Maduro yönetimindeki Venezuela da bu konuya örnektir.

Her bir örneği Marksizmin temel teorisi olan devlet teorisi üzerinden değerlendirildiğinde bile bu devletlerin anti-emperyalist olmadığı açığa çıkaracaktır. Bu ülkelerin anti-emperyalist olabilmeleri için Demokratik Halk Cumhuriyeti veya sosyalist bir niteliğinin olmaları gerekir. Burada söz konusu olan anti-emperyalizmin ideolojik bağlamından koparılıp salt güncel politikaya indirgenmesidir. Anti-emperyalizm politik alanla sınırlı tutulamaz. Politik alan kabul edilse dahi devrimci özneler için esas olan halkların çıkarı olacağından yine bu devletlere anti-emperyalist demez.

İran veya Venezuela'nın ABD karşıtlığı, sadece ve sadece ABD karşıtlığıdır. Emperyalizm karşıtlığı değildir. Bu karşıtlığın temelinde de her iki ülkedeki sosyalizm varlığından dolayı ABD'nin yaptığı baskı ve tehditler olmadığı malumdur. ABD emperyalizminin pazar payı ve kâr oranının düştüğü, bölgesel çıkarlarının zedelendiği, diğer emperyalistlerle ilişkiler güçlendiği için yoğun bir saldırganlık içindedir. İran, ABD karşıtlığı yaparken, diğer yandan ülkeyi neoliberal politikalarla uluslararası pazara açmak için ABD tekeline izin vermektedir. Ayrıca İran'ın, Rusya ve Çin emperyalizmiyle geliştirdiği ilişkiler göz önüne alındığında politik mecrada bile anti-emperyalist olmadığı görülecektir. Kaldı ki İran'da uygulanan sistem kapitalizmi reddeden bir sistem değildir. İran halkı sömürü, baskı ve zulüm altında ezilmektedir. Buna tepki olarak halk defalarca ayaklanmıştır. Faşizm en koyu biçimiyle uygulanmaktadır. Bu haldeki İran için anti-emperyalist demek diyebilmek politik körlüktür.

Venezuela içinde her ne kadar "sosyalist" söylem ön plana çıkarılsa da anti-emperyalizm konusunda İran'la aynı kefededir. Zira "21. yüzyıl sos-

yalizmi" yani "Bolivarcı Devrim", Bolivarcı burjuvazi yaratmaktan öte geçemedi. Venezuela içinde keskin anti-emperyalist olduğu söyleminin ardında Rusya ve Çin yatmaktadır. İran'daki gibi Venezuela da ABD'ye "kafa tutarken" petrol anlaşmalarının çoğu ABD menşeli çok uluslu şirketlerdedir. Yine aynı şekilde ABD hedef alınırken Rusya ve Çin emperyalizmiyle ilişkiler geliştirildi. ABD'nin daha da saldırganlaşmasının sebebi Venezuela pazarındaki kâr payının azalması ve "arka bahçesi" olarak nitelendirilen Latin Amerika'da Rusya ve Çin'in

varsa orada da anti-emperyalizm görmektedir.

Konu kapsamında bir parantez de Kürt Ulusal Hareketi'ne açmak yerinde olacaktır. Ulusal hareket karakteri gereği emperyalizmle ilişki geliştirebilir. Zira özünde burjuva hareketlerdir. Burada dikkatle izlenmesi gereken veya sorun edilmesi gereken emperyalizmle ilişki kurulması değil kurulan ilişkinin niteliğidir. O nedenle ulus adına konuşma ve karar vermeden ziyade eleştiri hakkının kullanımı esas olmak zorundadır. Rojava özgülünde

list temelde olmayacağı bugünden ve 'paradigmadan' bellidir- Kürt burjuvazisi kendi pazarına sahip olduğunda üretim, bölüşüm ve paylaşımın nasıl olacağı sorusudur. "Kapitalist modernite" teorisinin açmazlarından biri bu olurken aynı zamanda anti-kapitalizmden uzak bir ulusal hareketin farklı söylemlerde olsa kapitalizmi var edip yaşatacağının göstergesidir. Ulusal hareketin "paradigması" anti-emperyalist bir konumlanış gibi görünse de durum görüldüğü gibi değildir.

Anti-emperyalizm devrimci bir tavrıdır. Onu devrimci kılan şu ya da bu emperyalisti hedef alması değil doğrudan emperyalist-kapitalist sistemi ve bu sistemin zor aygıtı olan devleti iktidar perspektifiyle yıkmayı-parçalamayı hedef alıyor olmasıdır. MLM'leri reformistlerden, oportünistlerden, küçük burjuva ideolojilerden ayıran yaklaşım budur. Anti-emperyalizmi sınıf mücadelesinden, iktidar hedefinden, anti-faşist mücadeleden koparmak onu devrimci niteliğinden sıyırmaktır. Devrimci niteliği yozlaştırılan anti-emperyalizmden geriye milliyetçilikten, şovenizm ve sosyal şovenizmden başka bir şey kalmaz. Bugün karşı karşıya kaldığımız sorun

da burada düğümlenmektedir. Devrimcilerin veya kendini işçi sınıfının öncü-örgütlü müfrezesi olarak tanımlayan politik öznelerin anti-emperyalizme dair yaklaşımları onların ideolojik ve politik duruşlarının göstergesidir.

Tasfiyeci süreç ve burjuva ideolojinin saldırılarına karşı MLM'lerin ideolojik duruşunu koruması tesadüfi değildir. Anti-emperyalizm konusunda teorik ve pratik uyumun korunması nitelik sorunudur. Dün olduğu gibi bugün de MLM'ler anti-faşist, anti-emperyalist mücadele niteliğinden taviz vermeden mücadelesine yön vermektedir. Anti-emperyalizmin Marksist niteliği ve devrimci bir tavır olmasının en önemli ayağından biri kuşkusuz ki pratik yani anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesidir. Bu bilinç MLM'lerin görev ve sorumluluklarını artırmaktadır. Tasfiyeci süreç ve sorunlu yaklaşımlara karşı da mücadele etmenin sorumluluğu omuzlarımızdadır. MLM ışığında sürecin ihtiyaçlarına yanıt olalım, mücadele ateşini harlayalım.

güçlenmesidir. Söz konusu olan emperyalist rekabette Venezuela tavrını Çin ve Rusya'dan yana koymuş (ki bu tavır çıkar ilişkisiyle ilintilidir) ve bunu ABD karşıtlığıyla bezemiştir. Buna da anti-emperyalizm denmektedir. "Bolivarcı Devrim" in popüler politikalarının anti-emperyalizmle bir ilgisi yoktur. Anti-emperyalizm vurgusu Bolivarcı burjuva yaratmanın ve emekçi Venezuela halkını aldatmanın politik aracından başka bir şey değildir.

Aynı sorunlu yaklaşım yıllar önce Kaddafi için de sergilenmiştir. Kaddafi'nin kendi meşrebinde izlediği ulusal politikalar ve ABD karşıtı duruşu anti-emperyalizm olarak yorumlanmış ve nitelendirilmiştir. Fakat özünde Kaddafi de emperyalist kapitalist sisteme karşı değildi, sadece ABD emperyalizmine karşıydı.

Örnekler değişse de farklı somut koşullar ortaya konulsa da niteliksel bir değişim söz konusu değildir. Küçük burjuva bakış açısı, yaprak kıpırdığında nasıl ki orada devrim görürse, nerede bir ABD karşıtı söylem

KUH'un emperyalizmle ilişki kurması da bu temelde takip edilmelidir. "İlişki kurulmaması", "işbirlikçilik" gibi eleştiriler nesnel gerçeklikle örtüşmeyen eleştirilerdir. Anti-emperyalist kapsamında vurgulanması gereken nokta ulusal kurtuluş mücadelelerinde anti-kapitalist olmayan ulusal hareketlerin politik mücadelelerinin bir evresinde emperyalizmle ilişkilenecek zorunda kalmasıdır. "Kapitalist modernite" ve "demokratik toplum paradigması"nın her ne kadar kapitalizme "alternatif" olduğu söylene de "Rojava'da uygulanıyor" dense de bu politikanın özünde kapitalizmin, kapitalist üretim ilişkilerinin doğrudan reddi söz konusu değildir. Bu KUH'un niteliği ile de uyumludur. Zira kapitalizmin karakteristik özelliği olan özel mülkiyet konusunun nasıl çözüleceği noktasında açmazlar söz konusudur. Bugünkü savaş koşulları, ulusal sorununun tam anlamıyla çözüme kavuşmaması, emperyalizmin varlığı, Ortadoğu'da emperyalist rekabetin kızışması gibi etkenler bu açmazları görünmez kılan temel etkenlerdir. Esas soru ulusal sorunun çözümü gerçekleştiğinde -ki bunun anti-kapita-

Neden, Nasıl “Düşman”?

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Proletarya Partisi uzun süreli Halk Savaşı stratejisiyle Demokratik Halk İktidarı'nı kurmayı, sosyalizmi ve nihai olarak da komünizmi yaratmayı hedeflemektedir. Devrim denilen büyük alt üst oluşu gerçekleştirmek için yürüttüğümüz mücadelede burjuvazi, proletaryanın iktidarını engellemek ve onun iktidar mücadelesinin kökünü kazımak için tüm aygıtlarını kullanarak hamleler geliştirecektir. Ama bu olgu onların sonlarının gelmesine engel değildir/olamaz. Çünkü emperyalistler ve uşakları dünya halkları karşısında bir avuçlardır ve azınlıklardır, sistemleri kaçınılmaz bir biçimde derin ve köklü ekonomik-siyasi krizler üretmekte, çürümektedir, kendi aralarında çelişmeler yaşamakta, durmaksızın boğuşmaktadırlar.

Faşist diktatörlük her türden karşı-devrimci örgütlenmeleri, ordu-su, polisi, gizli istihbarat örgütleri, kontr-gerillaları, “sivil”-faşist güçleri vb. ile komünistlere, devrimcilere, Kürt ulusal mücadelesine karşı iktidarlarını korumak için, muazzam olanakları, en azgın saldırıları, en ciddi yöntemleri kullanarak kesintisiz bir savaş yürütmektedir. Burjuvazi başında bulunduğu sömürü düzenini korumak ve büyütme amacıyla her türlü örgütlenmeye gitmekten, sınırsız kaynaklar ayırmaktan, halka ve devrimcilere yönelik en azgın şiddeti uygulamaktan asla çekinmez ve çekinmemiştir. Çünkü o sınıf çıkarlarının, güçlü ve zayıf yanlarının bilincindedir. Binlerce yıldır süren sınıf mücadelesinde tüm gerici iktidar ve sınıfların deneyim ve birikimlerine vakıftır.

Peki bizler bu gerçekliği ne düzeyde kavriyor ve buna göre şekilleniyoruz?

Şüphesiz dünya ölçeğinde devrim ve komünizm davasına dönük anti-komünist temelde kapsamlı ideolojik saldırıların gerçekleştiği; ülkemiz sınıf mücadelesinin bu dalganın yansımalarına paralel olarak ciddi bir tasfiyeci-reformist kuşatma ile karşı karşıya kaldığı bir süreçten geçiyoruz. Bu süreç proletaryanın iktidar mücadelesinde bir dizi ilke ve anlayışı dejenere

etmiş ve silikleştirmiştir. Bu silikleşme hem devrimci hareket içerisinde hem de kolektifimiz içerisinde yer yer kendini göstermektedir. “Düşman” yani proletaryanın “sınıf düşmanları” kavrayışı bu süreçte belli yönleriyle silikleşmiş dejenere olmuştur. Ya da düşmanı küçümseme, onu “hissetmeme” anlayışlarını doğurmuştur. Düşman algısındaki herhangi bir bozulma gözaltı tavrından polis barikatı karşısındaki hamleye, kolektifin güvenlik anlayışından A/P faaliyetinin içeriğine vb. bir dizi konuda ideolojik kırılmalara yol açabilir. Çünkü buralarda karşı karşıya gelen iki ayrı sınıf, iki ayrı çizgi, iki ayrı dünya görüşüdür

ve bunlar uzlaşmaz çelişkilerdir. Burada gri yoktur; siyah ve beyaz vardır. Yani gözaltında karşı karşıya geldiğimiz güç karşı-devrimin gücüdür, burjuvazinin koruyucularıdır. Bizler ise proletaryanın iktidar mücadelesini veren devrimci-komünistleriz. Durum çok berrak ve nettir. Bu gerçekliği kavradığımız oranda mücadelelenin ağırlaşan bedellerini kararlılıkla göğüsleyebilir, cesaret ve cüretimizi artırabiliriz.

Düşman algılayışındaki bir diğer bozulma da düşmanı salt bir güçten ya da odaktan ibaret görme anlayışıdır. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının yönetim aygıtı olan devleti Tayyip-AKP'den ibaret görmekten düşmanı “asker-polis” ile sınırlandıran bir dizi yaklaşım yine bu süreçte öne çıkmaktadır. Bu yak-

olmayan, yenilgiye mahkûm bir mücadeleye olarak algılar, pratiğimizi de buna uygun, yenilgiye mahkûm bir pratik olarak düzenleriz.

Eğer ki biz düşmanı taktik olarak küçümsersek, düşman karşısında gereken önlemlerin alınmadığı düşman gerçekliğinin kavranmadığı bir mücadeleye yürütür ve yenilgiye mahkûm oluruz. Yani “düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme” anlayışının içselleştirmemenin sonucu mutlak ve mutlak olarak yenilgidir.

Bu anlayışı içselleştirmek; proletaryanın, ezilen dünya halklarının ve KP'nin tarihsel rolünü, büyük kahredici gücünü, zaferin mutlak olduğunu kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Sınıf mücadelesinin bedel ödemeyi koşulladığını, zorluklarla dolu olduğunu, kan can bedeli yürütüldüğünü, kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Bugünkü koşullarda düşmanla aramızdaki güç dengesizliklerini, dengesizliklerin getirdikleri dezavantajları ve bu dezavantajları aşmak için bilinçli ve yoğun bir emeğin harcanması gerektiğini tamamen kavramak ve bilince çıkarmak demektir.

Tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın ideolojisi ışığında şekillenen KP'ler, dünyanın ezilen, sömürülen, katledilen yığınlarını ayağa kaldıracak potansiyele sahiptirler ve bu potansiyeli kullanıp ezilen milyonları ayağa kaldırdıklarında bunun karşısında durabilecek hiçbir güç yoktur. İşte bu yüzden ki “Emperyalizm ve uşakları kâğıttan kaplanlardır ve bugünkü tüm olanaklarına karşın gerçekte zayıflardır, yok olmaya mahkûmlardır” der Başkan Mao. Yani karşıımızdaki düşman tüm o heybetine karşın proletaryanın meşru mücadelesi karşısında yok olmaya mahkumdur. Bu mahkumiyeti kavradığımız oranda düşman algımızdaki bozulmalar, silikleşmeler berraklaşacak ve bizleri daha güçlü bir biçimde ileriye taşıyacaktır.

laşımlar “bıçak ile katili birbirine karıştırmak”tır. Düşman yani proletaryanın sınıf düşmanı olan burjuvazi bu aygıtları (devlet, polis, asker, medya vb.) içerisinde barındırır ve bütünlüklü kavranmak zorundadır.

Karşı-devrimin saldırıları karşısında donanımlı hale gelebilmek düşman kavrayışımızı berraklaştırmak için Mao Zedung'a kulak vermeli “düşmanı stratejik olarak küçümseme, taktik olarak önemseme” anlayışını içselleştirmeliyiz. Eğer ki biz düşmanı stratejik olarak büyütürsek düşmanı yenebileceğimizi yadsırız, yürüttüğümüz mücadeleyi unuturuz onun tarihsel meşruluğunu yadsırız, sonu

Revizyonizm Marksizm Düşmanıdır

Tasfiye süreci olarak nitelendirdiğimiz burjuva ideolojilerinin yoğun saldırıları MLM'nin temel ilkelerine yöneliyor. Devrimci saflarda ciddi oranda etkilenimler ve savrulmalar yaşanıyor. Bu süreçte öne çıkan revizyonizm, reformizm ve oportünizm gibi burjuva akımları ele almanın özellikle genç kuşaklar açısından isabetli olacağı kanısındayız. Temel noktalarıyla ele alınması gereken bu akımları genç kuşağın araştırması, incelemesi ve tartışması hem kavrayışı derinleştirecek hem de ideolojik donanım sağlayacaktır.

Sınıf mücadelesinin pratik seyrinde (gönenç ve "gerileme" dönemlerinde) proleter ideolojinin karşısına burjuva ideolojilerin çıkması kaçınılmaz bir durumdur. Günümüzde tasfiyecilerle birlikte devrimci saflarda mücadeleyi yükseltmek adına yeniden keşfedilen akımlar söz konusu. Revizyonizm bu akımların başında geliyor. Revizyonizm, Marksizmin reddi-düşmanıdır. Pratikte "elveda proletarya" demektir. Fakat bir farkla; Marksist görünmek kaydıyla.

Tanımsal olarak ekonomik ve politik gelişmelere paralel Marksizmi yeniden gözden geçirmektir. Revizyonizm, Marksizmin somut şartlara uymadığı, düzeltilmesi gerektiğini savunan burjuva bir akımdır. Proleter ideolojinin bilimsel temellerini hedef olarak tahrif eder. Marks'tan çok "Marksçı" kesilerek devrim adına sınıf mücadelesinde konumlandıkları yer burjuva ideolojisidir.

Tarihsel bağlamda revizyonizmin ortaya çıkışı Engels yoldaşın ölüm-süzleşmesinin hemen ardından gerçekleşir. Sınıfa ihanet eden Alman politikacı Bernstein, revizyonizmin düşünsel temellerini oluşturmuştur. Fakat revizyonizmin tarih sahnesine çıkışını Gotha Programı'na kadar götürülenler de söz konusudur. Marks ve Engels yoldaşların bilinen ünlü eserleriyle bu programdaki görüşler çürütülmüştür. İlk çıkışında Bernstein'i eleştiren Kautsky, daha sonra ona eşlik ederek "dönek Kautsky" haline

geldi. Alman sosyal demokrasisinin "önderi" olan bu iki revizyonistin ihaneti Lenin tarafından mahkum edildi. Bu ihanetin bedeli olarak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı. Revizyonizmin ortaya çıkışından bugüne revizyonist teoriler hemen her dönem devrim mücadelesinin karşısına çıkmıştır. Sovyetler'de Kruşçev, Çin'de Deng Şiaoping, Türkiye'de Şafak revizyonistleri yakinen bilinen örneklerdir.

Revizyonizmin felsefi temeli Yeni Kantçılıktır. "Hareket her şey, nihai

temelleriyle ortaya koyduğu devrim, sosyalizm ve komünizmin yerine "insanal sosyalizm", "demokratik sosyalizm", "yeni tarihsel blok" gibi belirsiz bir teori koyar. Özü burjuva ideolojisi olan bu teorilerle kapitalist toplumu vadeder. En sade ve özlü aktarımla revizyonizm Marksizm takkesiyle Marksizm düşmanlığı yapan şekere bulanmış mermidir.

Marksist ideolojiyle donanmak revizyonizmin panzehridir. Tarihsel süreçte revizyonizme karşı mücadeleye bakıldığında bunu görmek mümkün-

kuşa çevrildi. Devrimci mücadeleyi geliştirmek adına kadın sorunu, ulusal sorun, çevrecilik gibi kimlik-siyaseti-sivil toplumculuk "keşfedildi (!)" Gezi direnişinin özünü kavramaktan uzak olanlarca dillendirilen "örgüt-süzlük" velinimet edildi. Her birinin ortaklaştığı nokta Bernstein'in "hareket her şeydir" revizyonist teorisidir.

Bu keskin Marksist söylemler altında gizlenen revizyonist tezlerle Marksizm reddediliyor. Son süreçte daha sık ve açıktan görünür hale gelmesi tasfiyecilerle saldırılar karşısında savrulmanın boyutunu göstermektedir. Revizyonizmin yeniden canlandırıldığı bu teoriler sınıf mücadelesine, proleter ideoloji görünümünde altında burjuva ideolojiyle bakmaktadır. Başka bir ifadeyle kaley içten fethetme çabasıdır.

Revizyonizme karşı ideolojik mücadele Lenin, Stalin ve Mao yoldaşlardan, Kaypakaya yoldaşa kadar en keskin biçimiyle verilmiştir. Marksizm düşmanlığına karşı en büyük cevap Lenin ve Mao yoldaşların Marksizme yapmış oldukları bilimsel katkılarla geliştirilerek verilmiştir.

Proletaryanın kızıl bayrağı dalgalanmaya devam etmiştir. Kaypakaya yoldaşın Şafak revizyonistlerine karşı ideolojik mücadelesi enternasyonal proletaryanın bu topraklardaki zaferi olarak tarihe geçmiştir.

Dün olduğu gibi bugün de komünist önderlerimizin öğreticiliği ile revizyonizme karşı ideolojik mücadelede amansız ve tavizsiz olmak zorunludur. MLM'ler temcit pilavı teorilere proletaryanın bilimsel ideolojisiyle karşılık vermelidir. Lenin'den Mao'ya defalarca kez çürütülen revizyonizm, bir kez daha çürümeye-çürütülmeye mahkumdur. Revizyonizme karşı devrimci olmanın ve kalmanın nirengi noktasıdır. Nasıl ki revizyonizm Marksizmin düşmanıysa Marksizm de revizyonizmin o derece düşmanıdır. Tasfiyecilerle sürecin ideolojik saldırılarını MLM'nin bilimsel öğreticiliğiyle bertaraf etmek temel görüşlerimiz arasındadır.

hedef hiçbir şey" sözüyle Bernstein, revizyonizmin özünü betimler. Felsefenin, iki dünya görüşü (idealizm-materyalizm) olarak ayrıldığını belirterek, idealizmi esas alır. Proletaryanın öncü sınıf olmadığını ileri sürerek, işçi sınıfının tarihsel rolünü ve görevini inkar eder. "Sınıflar üstü devletin varlığını" savunarak iktidar mücadelesini gereksiz görür. "Tarihsel süreçte öznel etmen önemsizdir" diyerek devasa bir örgütlü güce sahip burjuvaziye karşı işçi sınıfının KP'sini ve onun etrafında örgütlenmesini reddeder. Görüldüğü üzere revizyonizm, diyalektik tarihsel materyalizmi, sınıfları, sınıf mücadelesini, KP'yi, devrim, sosyalizm ve nihai hedef komünizmi tahrif eder. Marksizmi Marksizm yapan temel öğelere saldırarak yozlaştırır. "Her ülkenin kendi Marksizmi olması gerektiği" görüşüyle Marksizmin enternasyonal niteliğini budar ve onu ulusal duvarlara hapseder. Marksizmin bilimsel

dür. Günümüzde, egemen sınıfların ideolojik saldırıları karşısında "yeni", "farklı" denilerek revizyonist teorilerin yeniden ısıtıldığına tanık oluyoruz. Tasfiyecilerle süreçte ideolojik duruşunu koruyamayanlar Marksizmi "yeniden gözden geçiriyor." Keşfettikleri teorilerin Bernstein'in teorisine aynı olması MLM'ler açısından şaşırtıcı değildir. Zira sınıf mücadelesinin keskin dönemlerinde "yeni" diyerek eski teorileri temcit pilavına çevirenlere çokça rastlanmıştır.

Devrimci mücadelenin son yıllardaki genel seyrine bakıldığında revizyonist incilerin nadide örneklerini görmek mümkün. Proletarya diktatörlüğü yerine "halk devleti" teorisine savunulur oldu. Lenin yoldaşın emperyalizm teorisinin karşısında "emperyalizmin değiştiği-aşıldığı" konular oldu. Ünlü üretici güçler teorisine Marks "çürütüldü (!)" Demokrasibilik teorisine KP'nin temel örgütlenme-disiplin ilkesi olan demokratik merkezîyetçilik

Yürümek... Nilüferce!

Toplumun gerici değerleri, sistemin binbir baskısı sarıp sarmalar dört yanımızı; hele de kadınları. "Dizini kır, evinde otur", "Sen kadınsın, yapamazsın" denir. Bir sel gibi gelir bunlar kadının üstüne; boğmak, yok etmek ister kadınları... Bu gerici düşünceler, insan ya da özne değil bir nesne yapmak ister kadınları, çoğu zaman başarır da. Ama her zaman; asla!..

Kadınlar, içine doğar bu selin. Gözlerini açar açmaz dünyaya, çevrilmiştir dört yanı "sen kızsın..." diye başlayan cümlelerle. Zincirin halkaları örülmeye başlar o andan itibaren. Kadının boğazını sıkan zincirin halkaları... Zamanla içine işler bu zincir insanın. Boynundaki zinciri bedeninin, hayatının bir parçası sayar kadın. Kendini boğan seli doğal sayar. Öyle ki bu doğal sel afetinden daha doğal görünür/gösterilir kadınlara... Bu çoğu kişi için böyledir, ama dedik ya herkes için asla... Görünmez zincirleri kırmak gerçek zincirleri kırmaktan zordur. Görünmez sellerde boğulmak gerçek sellerde boğulmaktan zordur. Ama imkansız; asla... Leyla, kara tenli, kara gözlü Kürt yoldaşımız da doğdu bu dünyaya. Bu sellerin, bu zincirlerin ortasına doğdu. Doğdu ve büyüdü... Ona da "yapamazsın" denildi, "düşünemezsin", "bilemezsin", "anlamazsın" denildi. Ona da cinsiyetiyle bakıldı sadece... Kimilerimizin oyun oynadığı yaşlarda o evlendirilmişti. Biz çocuktuk o yaşlarda, o ise kucağında çocuğuyla bir anne...

Hayata sevdalıydı Leyla. İnsanca, eşit, özgür hayata... Sellerin, zincirlerin olmadığı hayata... Ülke topraklarına umudu ekenler; gerillalar Dersim'e, Dersim'de Leyla'mızın yüreğine ve bilincine de ekmişlerdi umudu. Eşitliğe özlem, özgürlüğe özlem bir filizdi içinde Leylamızın. Seller sürükleyip götürmek istese de, toprağı sağlamdı bu özlemin. Hoyrat eller budayıp biçse de kökü derinlerdeydi umut filizinin. Bundandır ki Dersim'de yüreğine atılan özgürlük umudu hiç yok olmadı; İstanbul varoşlarına göç ettiğinde de o filiz yine öyle dimdik ayakta; gün geçtikçe boy vererek, gelişip serpilerek. Leyla İstanbul'un yoksul emekçi semtlerinde umuduydu, özlemiyle birlikte kızını ve oğlunu

da büyütüyordu, kendisi de onlarla birlikte büyüyerek. Gencecik yaşında evliliğin, çocukların ve yoksul yaşamının tüm zorluklarının yükü binmişti küçük omuzlarına. Ama pes etmedi ağır yüklerde. Zincirin halkaları ağır laşsa da yaşama sarıldı dört elle.

Kendini boğmak isteyen sellerden sıyrılıp sınırsızlık denizine akan özgürlük ırmağının sularına aktı. Kucak açan dağlara doğru kanatlandı. Taa çocukluğunda, Dersim'de gördüğü eşit ve özgür hayatın kapılarını arala-

yan adrese yol aldı. Artık o bir gerillaydı. Artık O Nilüfer'di. Nilüferi dağlarla-mücadeleyle birlikte özgürlüğe de ilk adımını attı. Elbet kolay değildi özgürlüğe yürümek... Bir anne için en zor olan kararlardan birini vermiş; iki yavrusunu bırakmıştı geride. Onlardan ayrılacak kadar çok seviyordu yavrularını. Kendi yaşayamadığı çocukluğu onlar yaşayabilsin diye... 11 yaşında bombalanmasınlar, 13 yaşında kurşunlanmasınlar, oyuncak diye mayınlarla ölmesinler, 17'sinde idam edilmesinler, tankların paletleri altında ezilmesinler diye.

Elbette gerekliydi özgürlüğe yürümek; zincirlerden kurtulmak gerekliydi. Kimsenin çocukluğu çalınmamalıydı. Kimse alınıp satılmamalıydı. Kadınlar gerici değerlerin yangınında yakılmamalıydı. Tüm insanlar insan olarak, insan gibi yaşayabilmeliydi. Kadın olmak ve yaşamak bir yük, bir işkence değil mutluluk olmalıydı. Ayşe sevdiğiyle evlensin, Gülay okula

gidebilsin, 15'indeki Zeynep 60'ında kiyle zorla evlendirilmesin, babasından, kocasından, kardeşinden dayak ve kurşun yemesin. Kadınlar 13'ünde eş, 14'ünde anne, 20'sinde töre cinayeti kurbanı olmasın, sofradaki yeri öküzden sonra gelmesin, evde hizmetçi, tarlada köle, fabrikada ucuz işgücü olmasın, erkeğin aldığı ücretin yarısını almasın... İşte bu ve daha birçok şey için zor ama gerekli ve zorunluymuştu dağ başlarının yolunu tutmak; el ele verip yeni bir dünya kurmak... Nilüfer, gerillaya katıldığında yaşadığı

geniş operasyonlar devam ettiğinden, ilk anda gerekli sağlık müdahalesi yapılamamıştı. O, yaralı koluyla, operasyonlar içinde, bir kez bile "ah" demeden, üstelik yoldaşların yardım önerilerini de reddederek zorlu bir geri çekilmede militan bir tavır sergilemişti, çatışma esnasında olduğu gibi...

Nilüfer yoldaşın düşmana kini büyüktü. Bu direncinin ve kararlılığının en büyük nedenlerinden biri de bu kindir. O, düşmanı bizzat yaşayarak, görebildiği kadar düşmandan nefret etmek de önemlidir savaşta. Düşman papaz ya da cellât, hangi yöntemle saldırırsa saldırıya asla hedefine ulaşamaz bu bilincin olduğu yerde. Nilüfer yoldaş, Dersim topraklarından almış, örgütlü mücadeleyle-partiyle Karadeniz dağlarında daha da geliştirmişti düşman bilincini. Bundandır ki çatışmalarda, yaralandığında, eylemlerde, operasyonlarda her zaman en doğru tavır takınmıştır düşmana karşı. Nilüfer yoldaşımız, düşmanla girdiği son çatışmada da bu tavırını son nefesine kadar korudu... Yaralıydı, çatışma alanından çıkamıyordu. Son mermilerini de sıkıyordu düşmana. Düşman onun yaralı ve cephanesinin bitmiş olduğunu anladığı halde yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Kurşun yağmuruna "teslim ol!" çağrıları eşlik ediyordu... Artık mermileri bittiğinde sloganlarımızı sürdürdü namluya Nilüfer yoldaş. Dumanlı Dağları onun sloganlarıyla çınladı... Son sözünü parti ve mücadele sloganlarıyla söyledi.

Kırdı zincirin halkalarını. Sellerde boğulmayı yüzmeyi, özgürlüğe kulaç atmayı öğrendi... Görünmeyen zincirleri kırmak, görünmeyen sellerde boğulmamak zordur demiştik. Zordur ama imkansız değildir demiştik ya, Nilüferimiz zoru başardı. Kimilerininin 60-70 yıllık ömre sığdıramadıklarının çok daha fazlasını kısa bir ömre sığdırmayı başardı o. Çünkü Leylayken Nilüfer olmaktadır mesele. Çünkü önemli olan zincirleri kırabilmektir örgütlenerek, mücadeleyle. Çünkü mesele sellerin, zincirlerin içine doğmak değil doğduğun sularda bir nilüfer çiçeği olabilmeğdir. Nilüferce...

Bir Partizan Okuru

baskıların, aşağılanmaların derin izlerini taşıyordu ruhunda... Ama o derin yaralarını sağaltmasını bildi partiyle, yoldaşlarla birlikte. O elini partiye uzattı, parti de ona. Parti, kendine el uzatana iki elini uzatırdı, kendine bir adım yaklaşıp iki adım atardı... Nilüfer sarıldı Partiye, sarıldı yoldaşlara... Tüm yaşadığı olumsuzlukların ve yaşayamadığı özgürlüğün hesabını sorarak kendine yöneldi... Geçici Kış Üssü'nde okumayı ve yazmayı öğrendi. İdeolojik, sınıfsal, askeri ve günlük pratik çalışmalara büyük bir şevkle, canlılıkla katıyordu kendini. Kısa sürede kendinde büyük değişimler yaratmıştı Nilüfer yoldaş. İleriye doğru büyük adımlar atmıştı. Bu gerçekliği Parti de görüyordu elbet.

Dağlarda, partiyle paylaştıkça gelişti, geliştikçe arındı zincirlerinden, zincirlerinden arındıkça özgürleşti... Bir kere doğru yolu bulunca bu yolda hızla ilerliyordu yoldaşımız. Ese Yaylası'ndaki çatışmada kolundan yaralanmıştı. Yoğun çatışma ve sonrasında

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

Bugün Türkiye Devrimci Hareketi'nin liberalizme yaklaşması liberalizmin hegemonyası ile sonuçlanacaktır. Kitleleşme arayışında olan devrimci hareketlerin de reformcu solun da liberal zemine seslenme çabası benzer sonuçları vermektedir.

Türkiye Devrimci Hareketi politik muhtevası itibarıyla Aydınlanmacı liberal anlayışın dışındadır. Fakat söz konusu anlayıştan pratik kopuşunu teori ve anlayış düzeyinde geliştiremediği için cenderenin dışına çıkamamaktadır. Aydınlanmacılıktan bu bağlamda Kemalizmden teorik ve politik kopuş gerçekleşmedikçe libera-

lizmin yeniden üretilmesi kaçınılmazdır. Bugün bizim teorik hasımlarımız içerisinde öne çıkan liberalizm ve Aydınlanmacılıktır; politik hedefimiz ise devletin ta kendisidir. Devlet aygıtını atlayıp emperyalizm karşıtlığı yapan yaklaşımlar şöyle veya böyle Aydınlanmacı ya da liberal bir yönelim içerisinde sürüklenmektedirler.

Halkın liberalizm karşıtlığı ile "sol"un liberalizm karşıtlığı birbirini etkilese de aynı nedenlerden kaynaklanmamaktadır. "Sol"un liberalizm sevmesizliği liberalizmin, Kemalizmi statükoculukla eleştirmesinden kaynaklanmaktadır. "Sol", "yetmez ama evet" diyen liberallere tepkilidir. Fa-

kat bilişsel anlamda kendisi de liberaldir. "Sol" da akıl, bilinç ve bireyin iradesinden söz etmekten kendisini alamıyor. "Sol" işçi sınıfı ve ezilenleri özgüllüklerinden ayırarak bir üst kimlikte buluşmaya çağırıyor. Şu veya bu kimliklerimizden önce insan ya da birey kimliklerimizle var olmalıyız şeklindeki yaklaşım liberalizmin desturudur. "Sol" farklı ifadelerle sınıfsal zeminin dışında kimlikler tanımlama-yı tercih ediyor.

Türkiye'de liberalizmin gelişmesi demek, devrimin nesnel koşullarının ötelenmesi demektir. Faşist rejimin kendini güvenceye alışının göstergesi olarak liberalizmin en büyük

zaferi işçi sınıfı ve ezilen kesimlerin devrimciliğine karşı olacaktır. Bizim bugün devrimci konumumuzu inşa etmemiz noktasında; liberalize olmuş kitleler tali onun dışındaki devrimci dinamikler ise esas yerde durmaktadır. Bu aynı zamanda Kaypakaya'nın başlattığı kopuşu sürdürmenin de koşuludur. Türkiye'de Marksizm-Leninizm-Maoizmi işçi sınıfı ve ezilenlerin devrimci dinamikleriyle birleştirmenin koşulları vardır. Liberal etkilerden muaf kalmak için akıntıya karşı konumlanmak önceliklidir. Bu da hem teorik-ideolojik hem de politik boyutuyla Proletarya Partisi çizgisinde hayat bulacaktır.

(BİTTİ)

Engin Altun: 1954 Ardahan Hanak doğumlu olan Engin Altun TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978 tarihinde Ardahan'ın Dormal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

Cuma Polat: TKP/ML'nin kurulması ile birlikte faaliyete başladığı alanlardan biri olan Siverek bölgesindeki çalışmaları düşmanı olduğu kadar halk düşmanlarını ve sosyal faşistleri de rahatsız ediyordu. Halk düşmanı DDKD'li (Devrimci Doğu Kültür Derneği) sosyal faşistlerin "toprak ağalarını, soygunu, sömürüyü protesto" mitingini engelleme çabalarına rağmen mitingün başarıyla geçmesi DDKD'lileri çileden çıkarır. Siverek Lisesi'nde DDKD'lilere görüş ayrılıkları nedeniyle bir tartışma çıkar. Bu tartışma daha sonra çatışmaya dönüşür. Bu çatışmada yer alan TKP/ML militanı Cuma Polat 2 Ekim 1979'da halk düşmanları tarafından katledilir.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 yılında Karakoçan Pamuklu köyü doğumlu olan Hasan Hakkı Erdoğan 1976 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. 1978'de TKP/ML üyesi oldu. O tarihten itibaren Elazığ, Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'un da aralarında olduğu illerde görev yaptı. İşçi Köylü Kurtuluşu'nun yazı kurulunda görev aldı. Elazığ ve Adana'da iki kez tutsak düştü ve yoğun işkencelerden geçirildi. İşkencede "sır verip sır vermeme"

ilkesinin takipçisi oldu. Neşeli, araştırmacı ve ısrarcı yapısı ile yoldaşları arasında çok seviliyordu. 18 Eylül 1984'te İstanbul'da yakalandı. 30 Eylül'e kadar yoğun işkencelerden geçirildi. Hiçbir parti sırrını düşmana vermedi. Üzerindeki sahte kimliği de kabul etmeyerek işkencecileri adeta çılgına çevirdi. İşkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Bahattin Günel: Tokat merkeze bağlı Dadukta (Çambulak) köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi'nin Karadeniz'de yürüttüğü gerilla faaliyetinden etkilenerek mücadeleye başladı. Aynı köyden Duran Salman'la birlikte milis faaliyeti yürüttü. Çalışmak üzere gittiği İstanbul'da TMLGB'de faaliyetine devam etti. 1994 yılında gerillaya katılan Bahattin Günel, aynı yıl gerçekleşen 2. OPK (6. Konferans) sürecinde önemli görevler üstlenmiş ve bunları layığı ile yerine getirmiştir. Çalışmak, daha fazla çalışmak, çalışmayı bir zevk haline getirecek kadar özümsemek. "Olmaz" denileni olur hale getirinceye kadar emeğin ve emekçinin kudretinin bilincine varmak. O bunları yaşamında en iyi somutlayanlardandı.

Ümit Güner: 27 Eylül 1998'de Dumanlı direnişinde yoldaşlarıyla omuz omuza son mermisine kadar savaşarak şehit düştü. Mersin'in Tarsus ilçesinde dünyaya gelen Ümit Güner 94-95 yılında üniversite okuduğu Kültür Simav'da Proletarya Partisi'nin

düşünceleri ile tanıştı. 1997 yılında TMLGB'ye üyelik başvurusunda bulundu. Simav'da Halkevi'nde ve kendi okulunda faaliyet yürüttü. Kısa bir dönem TMLGB'nin Çukurova Bölge Sorumluluğu'nu yaptı. Verilen her görevi tereddütsüzce kabul eden Ümit Güner 27 Eylül 1998'de Tokat Dumanlı direnişinde Zeynel Çalpar, Bahattin Günel ve Leyla Karataş'la birlikte şehit düştü.

Mehmet Şahin: 1974 yılında Tokat merkeze bağlı Bağderesi köyünde orta halli, Türk milliyetine mensup Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1994'te öğrencilik yıllarında tanıştı Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile, 1996 yılında Karadeniz bölgesindeki gerilla faaliyetine katıldı. İki kışı dışarıda geçirdi. Ayağı soğuktan yandı. Aylarca soğuga, açlığa, yorgunluğa göğüs gerdi. Gerilladaki kod adı Hüseyin'di. "Hüseyin yoldaşları için Kaf dağına gider" denirdi gerilla içinde. Onlarca çatışma deneyimini geniş arazi bilgisiyle birleştirerek kendini geliştirdi. Tokat Almus Kadıvafı köyünde 27 Eylül 2001 tarihinde ölümsüzler kervanına katıldı.

Cihan Fındık: 1979 Dersim Pertek doğumlu olan Cihan Fındık, köyüne sık sık uğrayan gerillalarla iç içe büyüdü. İstanbul'a taşındığında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti ve TMLGB'de örgütlendi. İşçi-semt alanında faaliyet yürüttü. Ardından bir süre ilişkisi koptu. İzmir'de Komsomol saflarında örgütlenerek yeniden mücadeleye başladı. 2000 Ağustos'unda gerillaya katıldı. Her çatışma savaş bilincini geliştirdi, her şehit düşmana olan kinini artırdı. Sinan Günel'in hesabını soracak eylem grubunun içinde yer aldığını duyunca heyecan ve sevinçten yerinde duramıyordu. Cihan Fındık bu

görevi yerine getirirken şehit düştü. Cihan Fındık'ın bu kararlı duruşunu sahiplenen Halk Ordusu gerillaları Kadıvafı'nda gerçekleştirdikleri eylemle yoldaşların görevini tamamladı.

Güzel Şahin: Yaşamı direniş ve mücadeleyle geçen Güzel Ana, önce çocuklarını savunuyordu, sonra da onların düşüncelerini savunmaya başladı. Tüm devrimcilerin yoldaşı olarak ölümsüzleşti.

"Kaybedeceğin tek mücadele, terk ettiğin mücadeledir" sözünde olduğu gibi hiçbir zaman terk etmedi mücadeleyi. Ve hep kazanmak için mücadele etti. "Bu mücadele ancak analar biterse son bulur" diyerek nerede mücadele ve direniş varsa orada yerini aldı.

12 Eylül'den itibaren mücadeleye başlayan ve yaşamının sonuna kadar mücadele ve direnişle geçen bir yaşamın adıdır Güzel Ana. İşçi direnişleri, gecekondu eylemleri, hapishanelerdeki hak ihlallerini protesto eylemleri, açlık grevleri, ölüm oruçları, gençliğin akademik-demokratik eylemleri, kadınların eylemleri vb. sayamayacağımız kadar çok direniş ve eylemlerde en öndeki yerini aldı. Sadece Partizancıların değil bütün devrimcilerin Güzel Anası oldu.

Coşkusu, heyecanı hiç eksik olmadı. Eylemlerde, her türlü işkence karşısında attığı devrim sloganlarıyla işkencecilerin çaresizliğini gösterdi. Devrime olan inancı hiç bitmedi. Devrim için en yakınlarını kaybedenlerin yanında olarak onlara acıların en büyüğüne dayanma gücü verdi. Tüm devrimcilerin yoldaşı, Güzel Anası, Partizan emektarı, PŞTA faaliyetçisi Güzel Ana, 20 Eylül 2017'de beyin kanaması sonucu ölümsüzleşti.

KAYPAKKAYA VE LİBERALİZM II

Bugün yeni olarak değerlendirilebileceğimiz şey sol hareketin içinde Aydınlanmacı liberalizmin yanında liberal Aydınlanmacılığın da politik-örgütsel bir akıma dönüşmesidir. Sol hareket bu anlam ve temelde bir ayrışma yaşamaktadır.

Aydınlanmacı ve liberal solcuların iki kesimi de tarihsel ilerlemeci ve evrimcidir. Her iki kesim de tarihsel ve politik konumlanmasında burjuvaziye iktidar hakkı tanımaktadır. Bu ilerlemeci, evrimci anlayış için sosyalist devrimden önce burjuvazi iktidara gelmeli, demokrasiyi tüm kurum ve kurallarıyla yerleştirmelidir, ardından sol hareket demokrasiyi sosyalizmle taçlandıracaktır. Dolayısıyla asıl sorun

demokrasi sorunudur. Demokrasinin olmadığı yerde tek adam rejimi de faşizm de ve her türlü baskı da olacaktır. Demokrasi kurulmadan verilecek mücadelenin elde edeceği bir kazanım olamaz; olsa bile bu fiilen demokrasi karşıtı güçlerin işine yarayacaktır. Baskı rejimine ve her türden gericiliğe karşı demokrasi güçleri birleşmeli ve demokrasi mücadelesini yükseltmelidir. İşte sınıf işbirlikçi demokrasiciliğin teorisi budur.

Onlara göre burjuva demokrasisi yaşanmadan girişilen bir sosyalizm mücadelesi baskıcı bir yönelimle sonuçlanacaktır. Sosyalizm ancak Aydınlanmanın, yani burjuvazinin sağladığı demokrasi zemininde kurulabilir.

Burjuva devrimini gerçekleştirilmemiş ülkelerde sosyalizm mümkün olmaz. Böyle bir teoriye sahip olanların "sosyalist demokrasi" söylemi onların liberal eğilimleriyle anlam kazanmaktadır.

Türkiye'nin sosyo-ekonomik gerçeklerini ve demokrasinin demokratik halk devrimiyle zorunlu ilişkisini bir yana bıraksak bile burjuva demokrasisinin işçi sınıfı ve ezilen kesimler için anlamı bellidir. Türkiye'de egemen sınıfların liberal bir burjuva demokrasisi kurması, burjuva demokrasisi süreci açısından bir ilerleme olacaktır. Fakat bu, karşılaştığı her yerde işçi sınıfının ve ezilenlerin devrimciliğini ezme pratiği olarak gerçekleşecektir.

Böylesi bir süreç devrimci bir müdahaleyle engellenmez ise devlet, süreç sonunda "barış ve istikrar"ı sağlayacaktır. Devletin "barış ve istikrar" ortamını sağlayabilmesi, burjuva demokrasisinin kurulması anlamına gelecektir. Burjuva demokrasisinin tesis edildiği bir rejim ise devrimci mücadelenin pratik olarak yürütülemediği bir rejimdir. Böylesi bir rejimde devrimcilik değil liberalizm geçerli olacaktır. Tarihte reformcuların devrimcileştiği görülmemiştir ama devrimcilerin reformculara dönüştüğü bir gerçektir. Bugün de solda gelişen liberal politik tutumların reformcu niteliği ortadadır.

*Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](https://twitter.com/yeni_demokrasi1)

[yenidemokrasi1](https://facebook.com/yenidemokrasi1)

[yenidemokrasi1](https://instagram.com/yenidemokrasi1)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli
Umud Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 ! - yenidemokrasigazetesi@gmail.com
Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34